Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 16. szám. 1957. június 6.

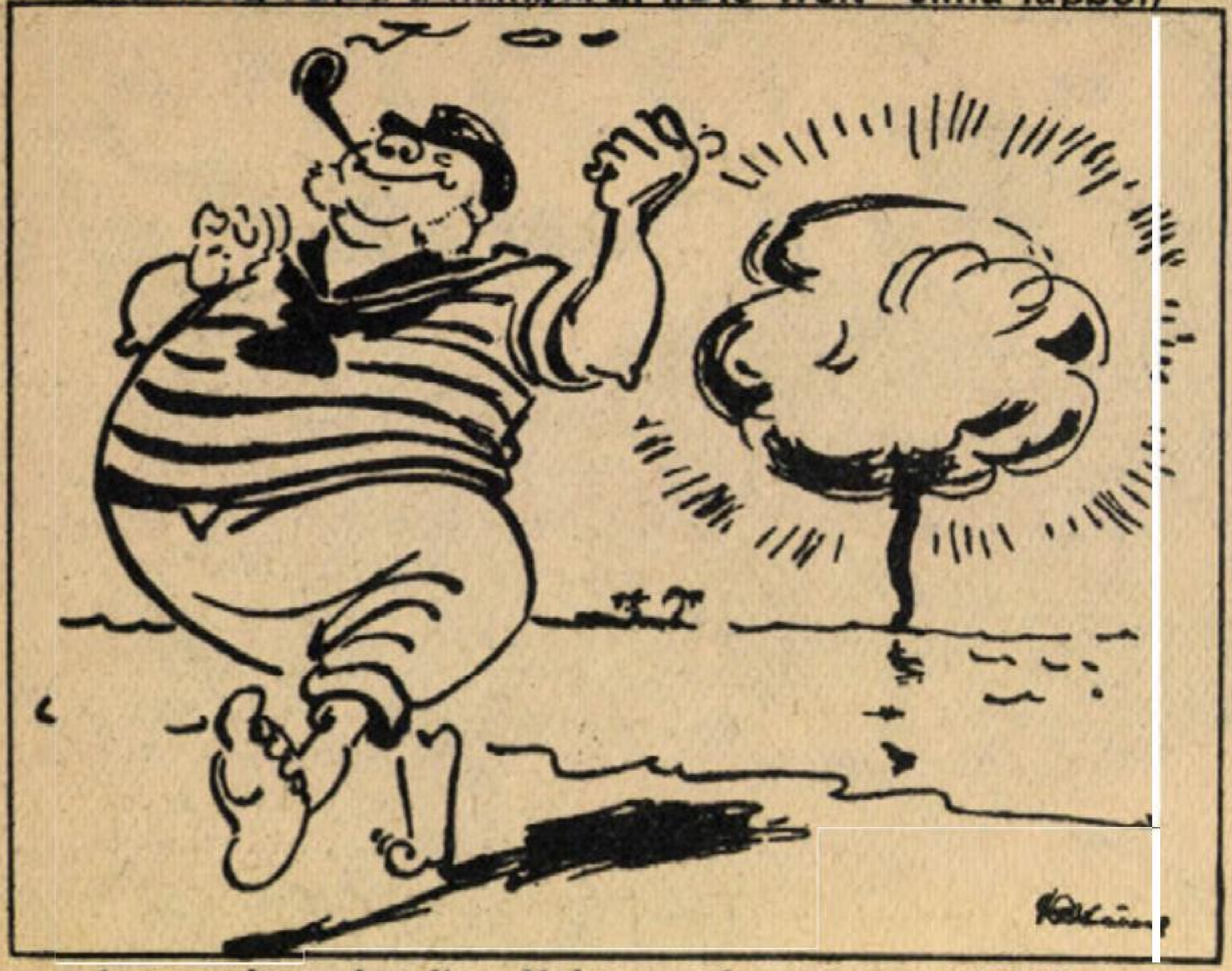

Sándor Károly rajza

— Szent ég, hagyják abba a felvételt, ez nem a nyilvánosság elé való!
— Ne féljenek a nyilvánosságtól! Televíziós riportot készítünk...

Az atom-cechet valakinek fizetnie kell...

(Hartung rajza a hamburgi „Die Welt" című lapból)

A szegény Anglia: Nekem ráment az utolsó ruhadarabom, ők meg szórakoznak...

Vasárnap egy nyári vendéglőben

Gerő Sándor rajza

— Halló! Kérek hozzá egy külön habot!

A KALAP

Novemberben találkoztam vele. A múlt évben. Egyen ruhában volt. A disszidensek egyenruhájában. Sínadrág, síbakancs, kenyérzsák és aktatáska.

— Te távozol? — kérdeztem csodálkozva.

Indignáltan felelt:

— Tudod mit mondott Keszler bácsi?

Tudtam. Keszler bácsi, egy rossz darab főpróbáján, az első felvonás után indult a ruhatár felé. „Szerkesztő úr távozik?" — kérdezték. Mire ő: „Én nem távozom. Én elmegyek!"

— Szóval te távozol? — kérdeztem Bontai barátomat, aki előbb kereskedő volt, azután könyvelő, majd hites könyvvizsgáló. Kétszobás lakása volt, ötvenéves, agglegény. Keresett, megélt, jól élt.

Megfogtam a karját:

— Béla. Emlékszel mit mondtál mindig? Nem én találtam ki, te. Bölcs volt, találó. Az ember ebben a korban ne menjen ki, mert idehaza még „tarhálni" is jobban lehet. Az ember kiül az ismerős sarokra, maga elé teszi a kalapját... jönnek a barátok, az ismerősök és bedobják a tallérokat.

Béla lecsapott rám:

— Én mondtam, valóban. De mi lett az ábra? Hiába ülsz itt a sarokra: elmentek az ismerősök. Az semmi. Már kalapom sincs. Az semmi. Már a sarkot is összelőtték.

Nem lehetett visszatartani, elment. Nem, eltávozott. Még novemberben. Egy hét múlva lapot kaptam tőle. „Badenben lakom, villában, jövő héten külön repülőgépen megyek Amerikába." Négy hét múlva levelet kaptam tőle: „Itt vagyok Belgiumban, egy áruház vezetője lettem. Autó, televízió, frizsider. Pá." — Két hónap múlva újabb levél: „Ha tudsz, segíts. Írj a rokonodnak Párizsba." Írtam a rokonomnak. Ő is írt nekem. „Barátod nem jelentkezett. Hála I. Nem tudtam volna segíteni." — Két hét múlva levél jött Londonból. Feladó: Béla Bontai. A levélben csak ennyi: „Jelentkeztem a követségen. Talán sikerül."

Tegnap találkoztam Bélával. A Lázár utcában. Meglátszott rajta, hogy külföldről jött. Minden ruhadarab új volt rajta. Győrben kapta, a Vöröskereszttől. Arca sugárzott, boldog volt.

Félve megkérdeztem:

— A levelek? Baden? A villa? Az áruház? A frizsider?

— Egy szó sem igaz az egészből. Dögrovás volt, nyomor, nyomor.

— És az ismerősök? A barátok?

— Hülye mindenki, aki a barátai után szalad. Aki azt hiszi, hogy az innen elment rokonai, vagy barátai ott ülnek a Ringen, egy kupacban. Fenét. Szétszóródnak a világban, te meg magadra maradsz. Ott állsz süketen, és az idegentől tarhálni se tudsz, mert nem tudod a nyelvet.

— Egyetlenegy baráttal nem találkoztál? Egyetlenegy ismerőssel? Abban a nagy Londonországban?

Árnyék futott át az arcán. Nyelt egyet:

— De igen. Egy nagyon jó barátommal. Pesten édes kis villája volt a Sashegyen. Nem volt államosítva. Kis üzeme volt. Ez a barátom még ötvennégyben távozott. Három éve élt már Londonban. Ennek sikerült. Ott is „gründolt" egy üzemet. Fölkerestem. Kértem, segítsen. Nem értett meg. Elfelejtett magyarul. Három év alatt.

— Utolsó ötletként eszembe jutott szülővárosom. Budapest. És az elméletem. A bölcs, a találó. Ha már minden kötél szakad, az ember kiül a sarokra, maga elé teszi a kalapját...

— Igenámde. Akkor már ott se volt kalapom. Egy elrongyolt svájci sapkám volt. Ezt nem lehet „urnának" használni. Elmentem egy üzletbe. Utolsó pénzemért vettem egy kalapot. Két fontot kértek. A kalap kint nagyon drága. Megvettem. Maradt ötven pennym. Egy vassal se több.

Kiültem egy forgalmas sarokra. Magam elé tettem a kalapot. Mint Pesten szokás, egy papírszeletre rátettem az ötven pennyt. A jelzést, hogy az adakozás már megindult.

Szünet és levegővétel következett. Azután folytatta:

— És tudod mi történt? Jött egy pofa, girhes, fakószínű, valódi angol, füstölő pipával, kalap nélkül. Megállt. Nézte a kalapot és mellette a pénzt. Aztán lehajolt, fölemelte a kalapot és a fejére tette. Éppen passzolt.

— Oké! — dörmögte és ledobott a papírlapra ötven pennyt. Mire magamhoz tértem, már el is tűnt, fején az „olcsón" megvett kalappal.

Fölnevettem.

— Ez London.

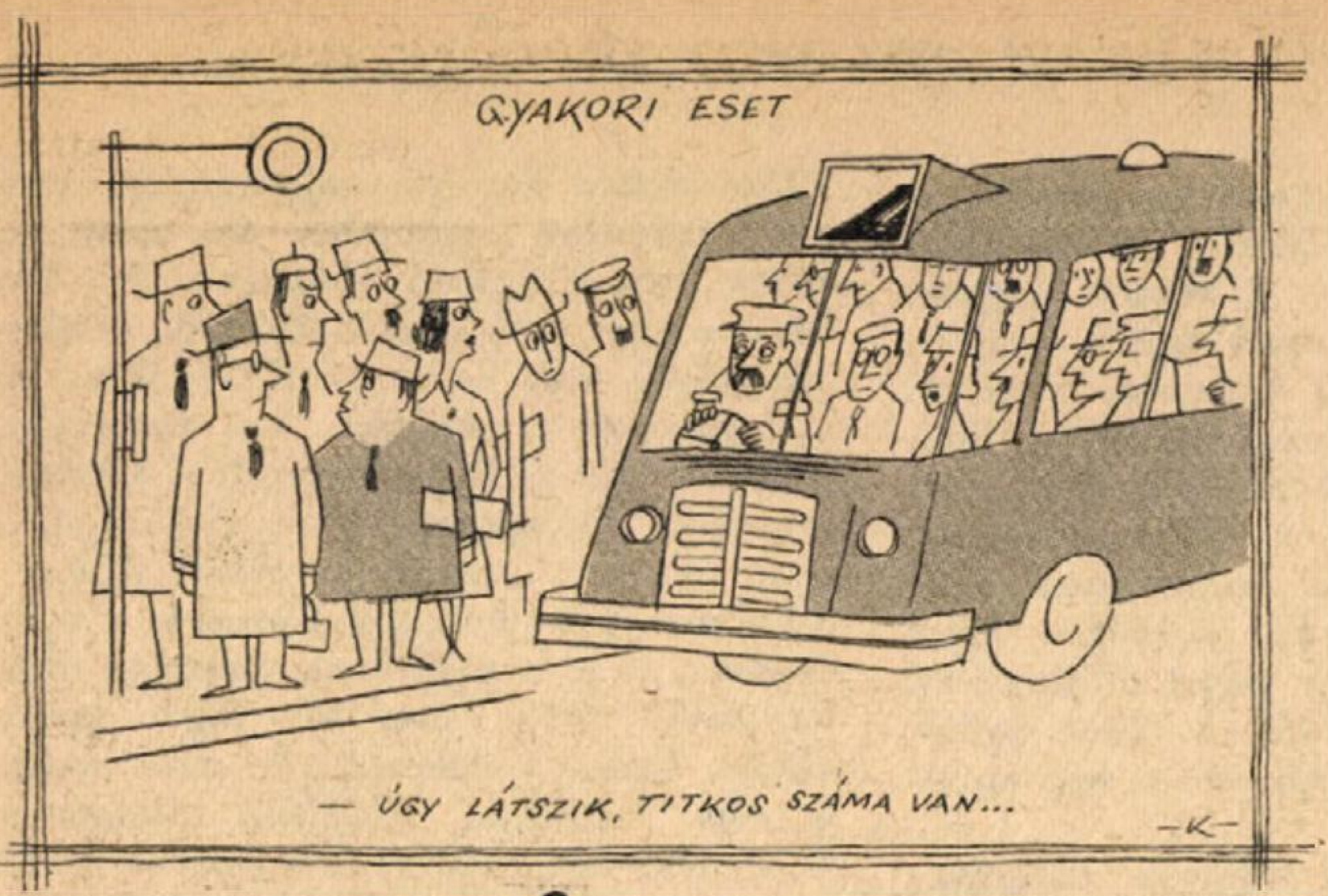
— Ez meg Budapest — mondta a barátom komolyan és már ő is eltűnt, testén a Győrben kapott ruhadarabokkal.

Boross Elemér

A régi tanítványok is felköszöntik nevelőiket a pedagógus napon

— Nana, Bodonyi... már megint súg?!

Tavaszi szél

Réber László rajza

SAJTÓHIBA

Úgy kezdődött, hogy a Derűs Lepedő szerkesztőségéből felhívott a tördelő szerkesztő és közölte velem, hogy a „Ne légy mindig a másé” című versembe véletlenül sajtóhiba csúszott, de mire észrevették, a lap már az expedícióban volt. Egyben megnyugtatott, hogy csak egy apróságról van szó, amit senki sem fog észrevenni. Annyi az egész, hogy lelkem helyett telkemet írtak, miáltal a vers utolsó szakasza így jelent meg nyomtatásban:

Máma reggel, oh szerelmem,
Víg dalodra keltem,
Mégis oly üres a szívem,
Oly üres a telkem...

Mikor letettem a kagylót, már az élethez sem volt kedvem. A Derűs Lepedőt milliók olvassák az országban, ennélfogva rajtam fog röhögni a lakosság túlnyomó része. Elkeseredésemben először arra gondoltam, hogy összevásárolom a lap minden példányát, de éppen nem volt annyi pénz nálam, ezért eltekintettem a dologtól és a pereskedés mellett döntöttem. Perelni fogom a Derűs Lepedő szerkesztőségét, a nyomdát, a kiadóhivatalt és Gutenberg összes leszármazottait. Tiltakozni fogok a Nemzetközi Újságírószövetségnél, az Unesconál és a Szerzői Jogvédő Hivatalnál. Követelni fogom, hogy adjanak ki helyesbítő nyilatkozatot, amelyben a Derűs Lepedő főszerkesztője eskü alatt vallja, hogy én eredetileg lelkemet írtam és kizárólag az ő felületessége folytán írták telkemnek. Itt tartottam gondolataimban, amikor csengettek. A postás volt, akitől már előre rettegtem, mert állandó olvasóim közé tartozott.

— Gratulálok a verséhez! — kiáltotta vidáman és meglobogtatta előttem a Derűs Lepedőt.

— Miről beszél? — próbáltam hülyének tettetni magam.

— Hát a telkes versről, aminek az a vége, hogy „oly üres a telkem!” Rég nem olvastam ilyen szellemeset!

Mit részletezzem, a sajtóhiba óriási sikert aratott. Másnap ajánlatot kaptam egy ismert telekügynökségtől, hogy a vers alapján írjak reklámot a részükre. Az ajánlatot elfogadtam és két hét múlva minden ház falán ott virított a népszerű plakát:

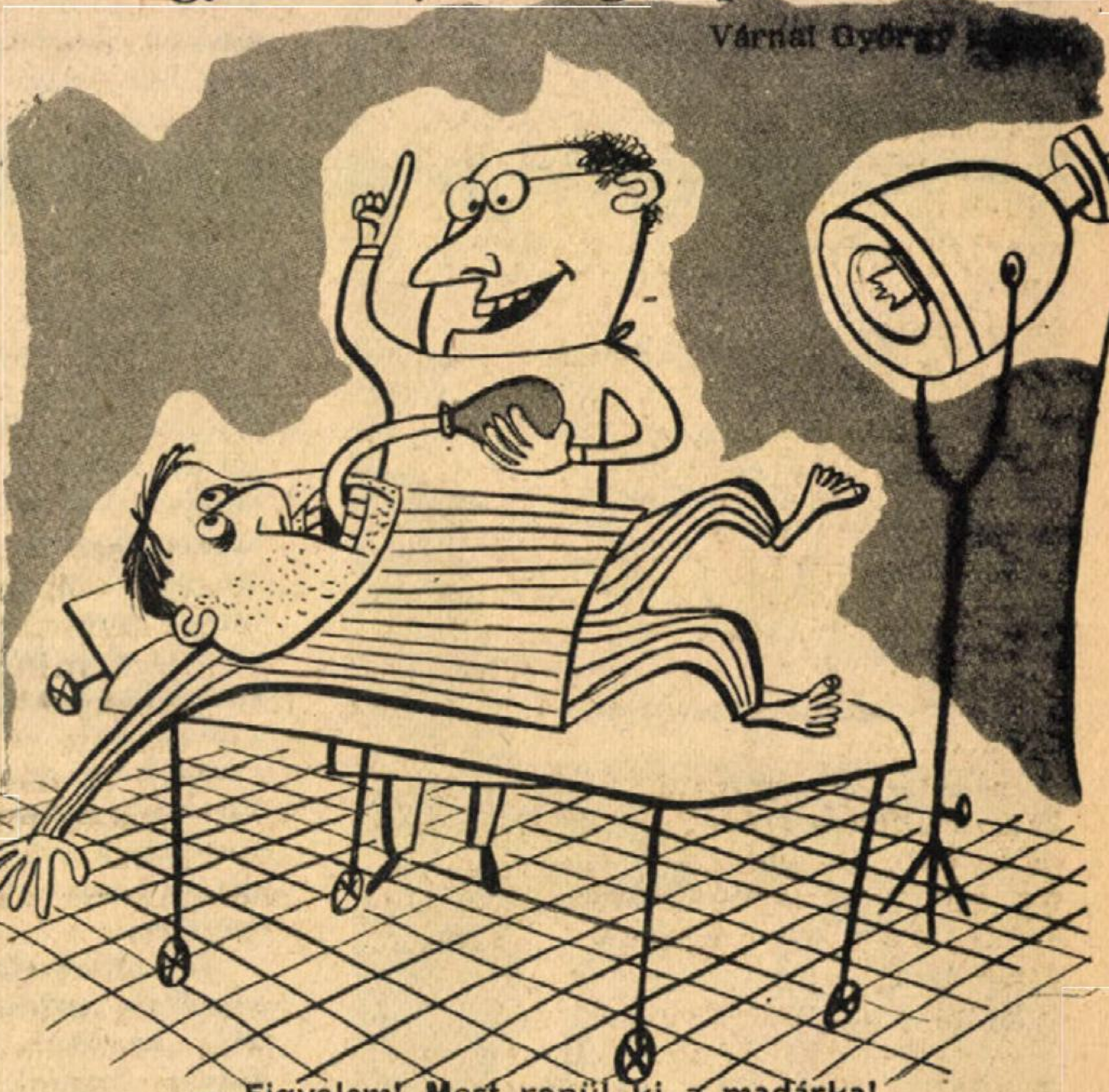
Felszólítunk minden lelket:
Tőlünk vegyen üres telket!

Így kezdődött... Ma egyike vagyok a leghíresebb embereknek. Most fejeztem be „Üres telkek” című háromkötetes regényemet és szerződést kötöttem a filmgyárral, hogy „Telketlen lelkek” címmel megírom az évszázad forgatókönyvét. Ezzel egyidejűleg vált világsikerré „Egy telek mögött gyúlt lángra a lelkem” című szerzeményem és az „Aranytelkek” című operettemet táblás házak előtt játsszák az egész országban. A múlt héten eszpresszót nyitottam és törpeautómat naponta ezrek csodálják a Nagymező utcában, nem beszélve a zsebben hordozható televíziós készülékemről, amely egyszerre közvetíti negyvenkét állomás műsorát és írni is lehet vele.

Szilágyi György

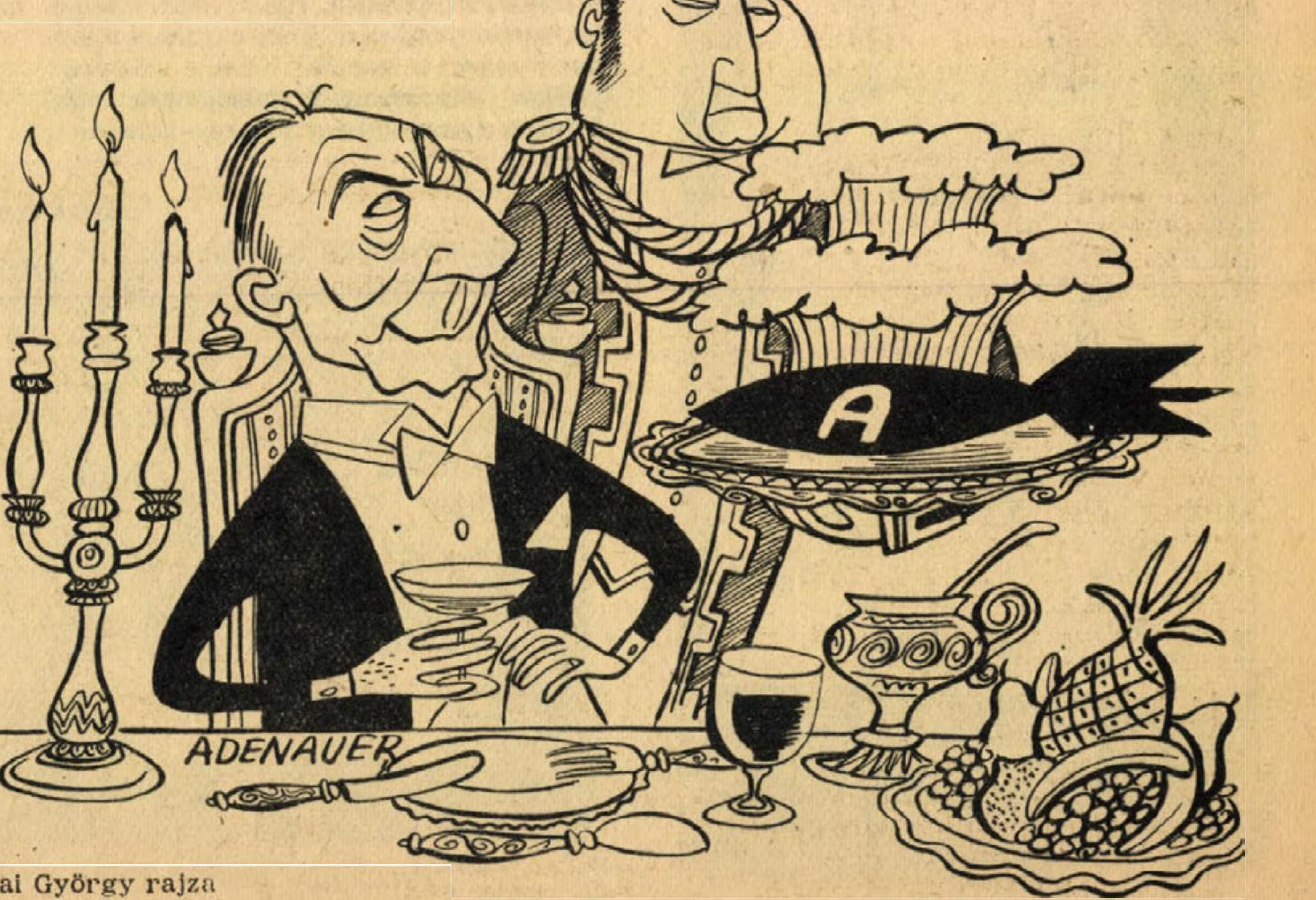
Miniatür fényképezőgép gyomorbajok megállapítására

Várnai György rajza

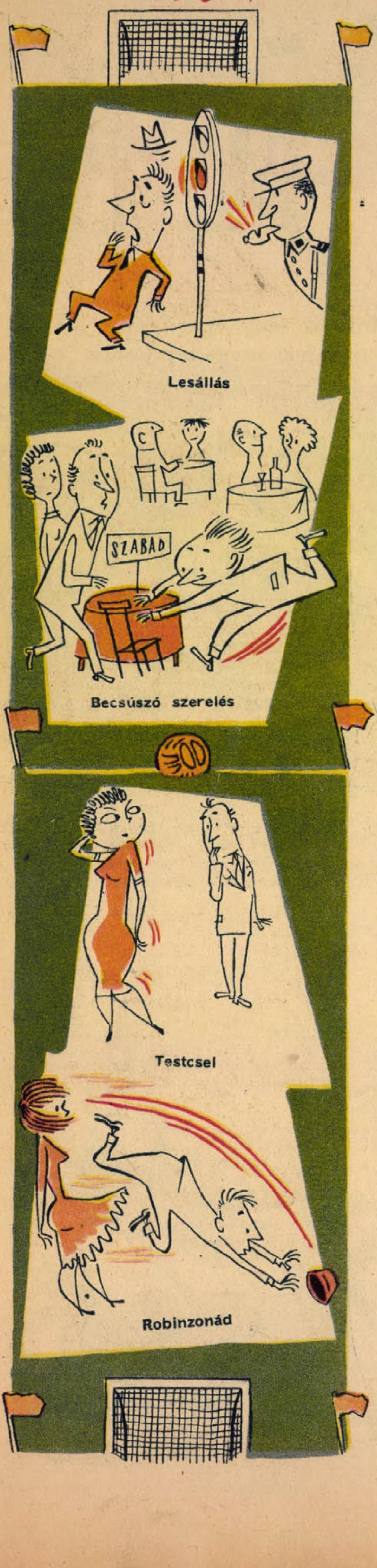
— Figyelem! Most repül ki a madárka!

Adenauer Washingtonban

Várnai György rajza

SPORT-szótár

Lesállás

Becsúszó szerelés

Testcsel

Robinzonád

Beutalt fiatalember ruhafogassal

Sasadi Gábor ügye egészen reménytelennek látszott a kéthetes mátraházai üdülés utolsó estéjéig. A beutalt csoport minden egyes tagja rajta derült. Külön megfigyelő szolgálatot tartottak mellette és pillanatok alatt továbbadták a hírt, mit művel éppen a két méter hosszú, kútágasszerűen ösztövér Sasadi Barna Katóka körül, eltitkolhatatlan imádatában. Kabátot, könyvet, széket, pokrócot cipel utána pirosan gőzölgő fejjel s étkezések közben úgy forog utána a többi ember fölé felnyúló nyakával, mint egy megbűvölt zsiráf.

Ifjú életét, sajnos, teljesen megmérgezte bénító félszegsége. Ha társaságban valaki erősebben ránézett, alig leküzdhető vágyat érzett arra, hogy az asztal alá kússzon. Katóka fölényesen rendelkezett vele, de nyílt könyörtelenséggel mulatott rajta. Igaz viszont, hogy megszokta szívós botladozását maga mellett; kényelmesnek és hízelgőnek találta. Így érkezett el a búcsúeste, amelyen Katóka is fellépett üzemi rendezvényeken oly népszerű magyar dalaival. A nagy nap délutánján még egy jóvátehetetlen csapás is rászakadt Sasadira. A szerencsétlen fiatalember egyedül hitte magát a hallban és a tükör előtt sikertelen kísérleteket tett bizonyos hódító, szellemes mosoly kihangolására, amely esetleg ellenállhatatlanná tehetné Katóka előtt. De mivel önmagát sem sikerült meggyőznie, dühös boldogtalanságában kinyújtotta nyelvét saját tükörképére. Katóka pedig a folyosó homályából végignézte az egész meglepő mutatványt. Sasadi, amint meghallotta a leány kitörő nevetését, szobájába rohant és bezárkózott. Még vacsorázni se ment át a Béke szállóból a központi Sportszállóba. Tudta, hogy ezek után nem élhet tovább. De utoljára még egyszer látni kívánta Katókát. Felöltözött és a hideg koratavasz szitáló havasesőjében átbotorkált a másik épületbe.

Már mindenki megvacsorázott. A társalgóban gyülekezve várták az előadás kezdetét. A társalgó egyik sarkában fogasok álltak ruhákkal teleaggatva. Sasadi gyanútlanul megközelítette a fogasok egyikét és ráakasztotta a kabátját. A fogas némán ráomlott. Felállította. Újra rádőlt. Erélyeset taszított rajta, de ijedten utánakapott, mert most a másik oldalra zöttyent. Szótlan tikkadtsággal küszködött vele. Az érett gyümölcsként potyogó kalapokat visszarakta a tetejére, majd a fogast csendben, fulladtan megölelte. Az most már teljes konokságával ránehezedett. Óvatosan megpróbált elszakadni tőle, de ellenfele résen volt és forró súlyával megint ott pihegett a keblén. Az akasztókról kabátok váltak le nesztelenül s ő kétségbeesetten elkapdosta őket a levegőben. Már csurgott róla a verejték. Mikor a hóna alá gyűrt kabátokat átrakta a másik fogasra, az is hozzábillent, mint egy részeg kaszírnő. Most már két fogas támadt ellene. Vadul védekezett, de nem mentek le róla. Izzadtan, feldúltan támasztotta őket előbb két kezével és a fejével, azután a hátával, de érezte, alattomos erőszakossággal támadásra készülnek mögötte. Ha elmozdul, tigrisugrással utánavetik magukat, éktelen csattanás kíséretében nehéz szövetek lasszóját vetik rá, sikongó botrány közepette az egész társalgó nekitámad és...

Katóka állt meg mellette csodálatos esti ragyogásában.

— Jön? — kérdezte leereszkedően.

— Nem! — nyögte Sasadi, hátán a két fogassal. Csapzott haja felindulástól párolgó, vörös arcába lógott. Katóka szemében meglepetés villant.

— Nem is nézi végig az előadást?

Az egyik fogas lassan csúszni kezdett oldalt.

— Nem! — kiáltotta Sasadi fejvesztetten és nagyot rántott magán, hogy a cselgáncsot elhárítsa.

— Ennyire haragszik rám?! — kérdezte Katóka fájdalmas csodálkozással. Sasadi vak elkeseredéssel érezte, hogy a két fogas mögötte pillanatokon belül előrebukik, egyenesen a lányra. Lihegve rákiáltott Katókára:

— Vigyázzon magára!

Katóka ijedten hátralépett:

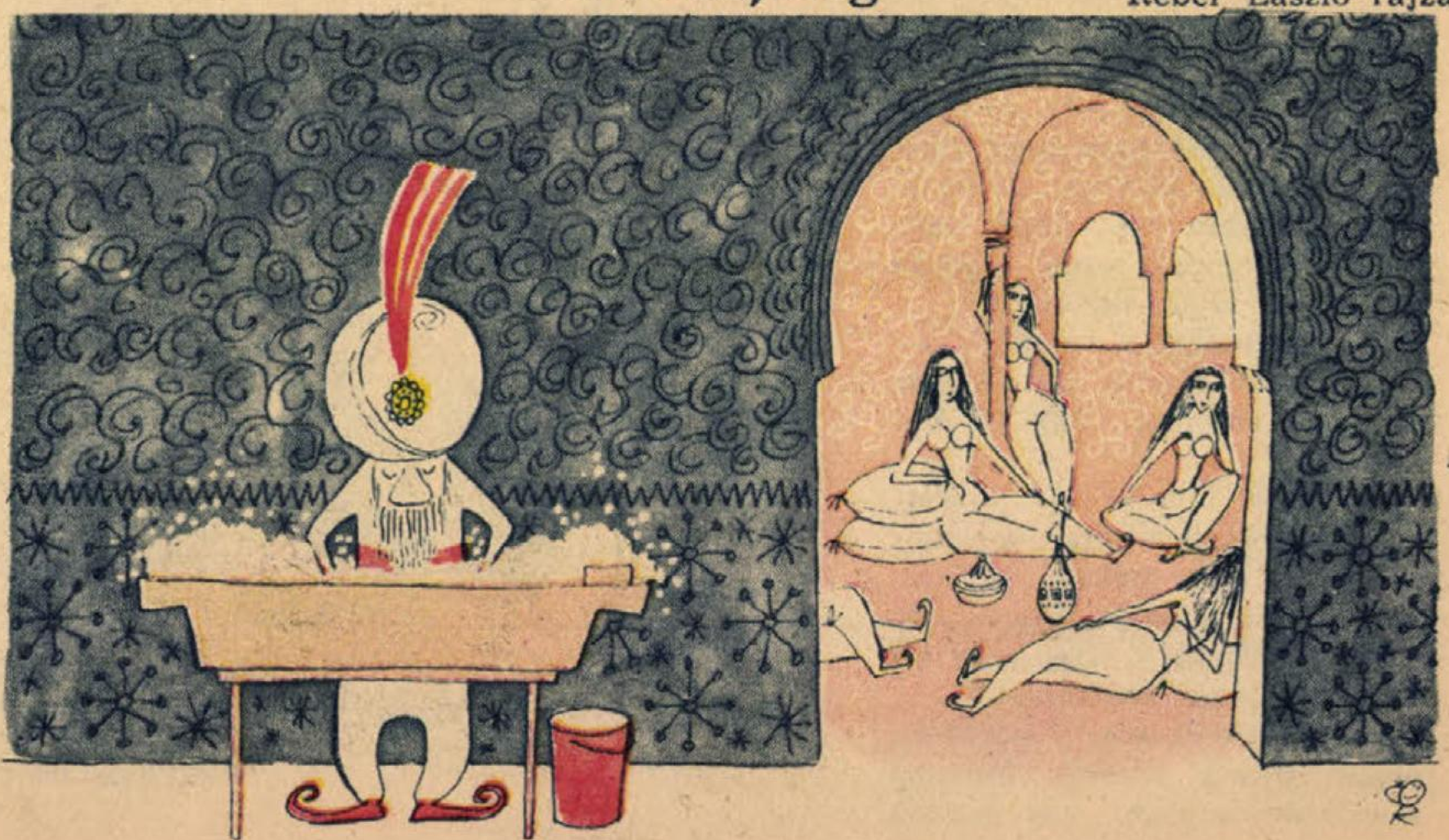
— Sohasem hittem volna, hogy ennyi szenvedély lakik magában! — súgta szorongva és elsietett, mert csengetés jelezte az előadás kezdetét. Már a magyar nóták is elhangzottak, mikor Sasadi végre a portás segítségével meg tudta fékezni az ámokfutó fogasokat. Leroskadt egy karosszékbe és éppen az elviselhetőbb halálnemeket latolgatta, mikor meghallotta maga mellett Katóka hangjának mennyei muzsikáját:

— Csacsi fiú! — mondta gyöngéden. — Annyira hiányzott nekem! Jöjjön! Nem lesz oka megvadulni többé!

Szepes Mária

Többnejűség

Réber László rajza

A Tavaszi Tárlat vitájához

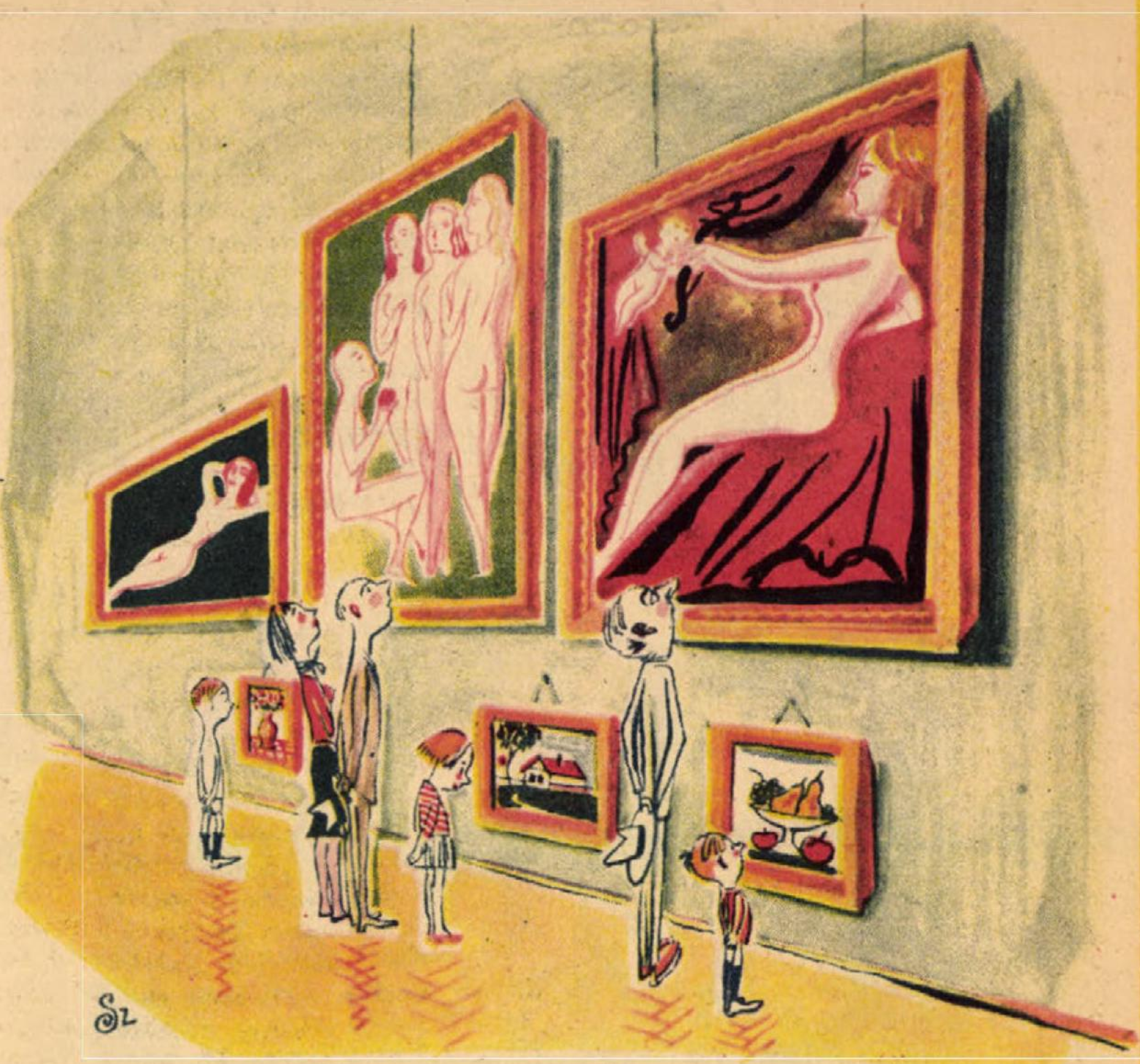
Sándor Károly rajza

— Ha sokat macerálnak, átmegyek a naturalistákhoz . . .

Képtár 16 éven felül és alul

Szür-Szabó József rajza

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

János gazda átmegy szomszédjához, István gazdához és így szól:

— Nézze kend, István gazda, az mégsem járja, hogy valahányszor kimegyek a kertbe, mindig bent találom a csirkéit az én káposztámban. Azt hiszem, ha fordítva lenne, kendnek sem tetszene.

— Miért nem — feleli István gazda — nekem igazán semmi kifogásom nem lesz az ellen, ha bent találom a kend káposztáját az én csirkéimben.

A humor könyvéből

PULSZKY ÁGOSTON, a nagy jogász és képviselő igen alacsony termetű férfi volt, ami miatt sokat bosszantották. Egyszer mérgében így fakadt ki a Ház folyosóján:

— Láttam én már magamnál kisebb embert is!

— Az lehet, de nem ingyen — felelte rá mosolyogva Deák Ferenc.

KÖRNYEI BÉLA, kitűnő operaházi tenoristánk Kolozsvárott vendégszerepelt. A kávéház teraszán üldögélt, amikor a borvizet áruló székely arrafelé kínálgatta portékáját:

— Bo-órvizet tessék!

Környei ekkor így szólt a társaságához:

— Látjátok, ez megelégedett, egyszerű ember. Szívesebben lennék én is borvizes, mint tenorista . . .

A székely fölényesen végignézett rajta:

— Hang kell ám ehhez, édes uram!

Júniusi prognózis

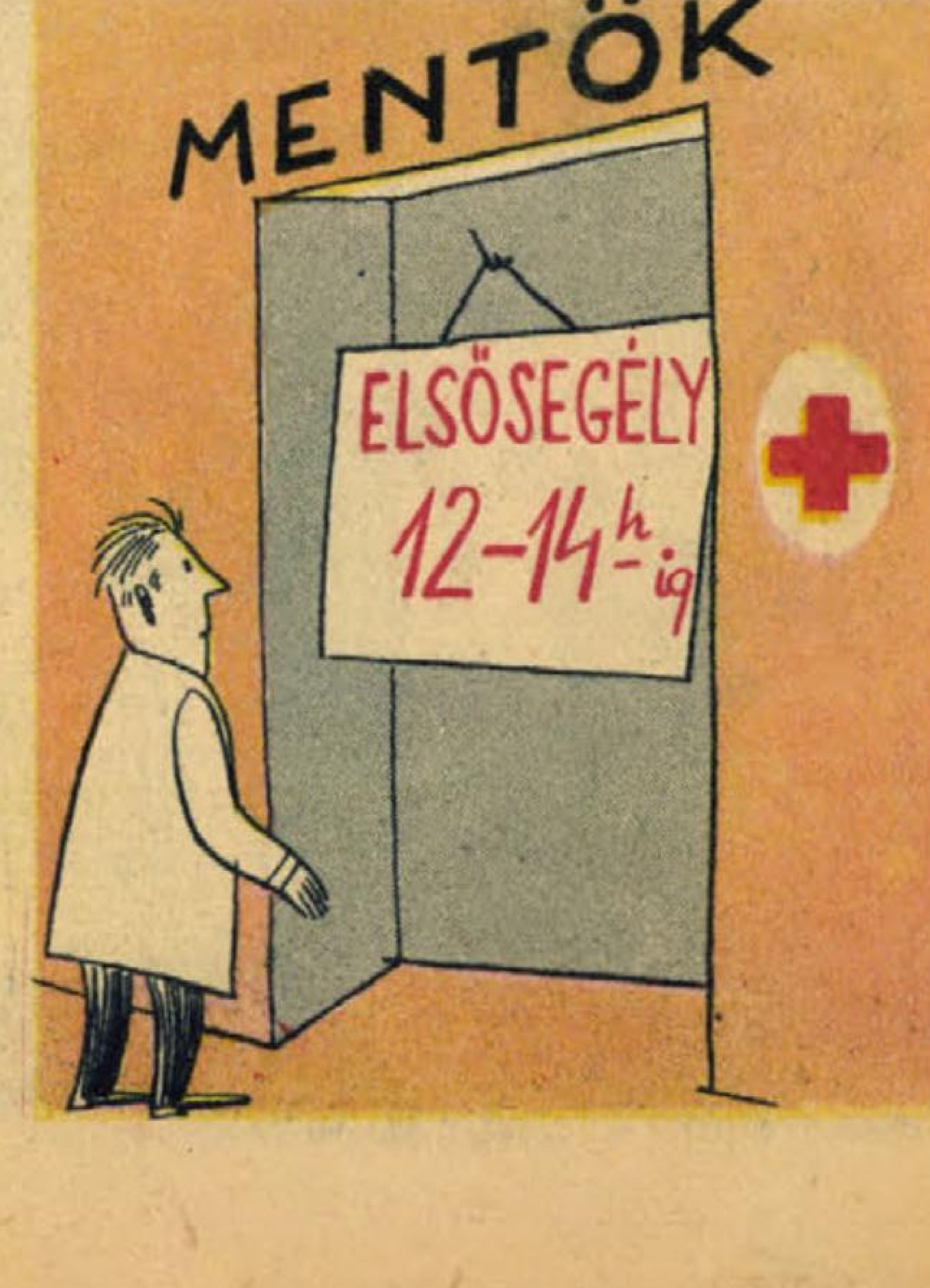
Toncz Tibor rajza

— Eső, vagy hó?

Ha a világon mindenki ilyen bürokrata volna

Vasvári Anna rajza

Jogos felháborodás

Szegő Gizi rajza

— Mit bámul? Nem szégyelli magát?

KÖZÉRT-eladók beszélgetnek

Várnai György rajza

— Képzeljétek, a Röltexben ott álltam és vártam a pult előtt, de a kiszolgálók diskuráltak és felém se néztek...

A NAGY TÉMA

A Nagy Költő hajnalban felriadt. Rögtön felült ágyában és körülnézett. Agya, amely máskor, ilyen korai időpontban még vígan szőtte a bohókás, vagy delejes álmokat, most élesen és logikusan gondolkozott. Valami történt az éjjel, valami fontos, jelentős, olyan, ami váratlan ébredésre késztette. De micsoda? Nézzük csak sorjában a dolgokat. Vendégek voltak, akik tíz óra körül távoztak, utána leült egy keveset dolgozni, átjavította egy drámájának néhány párbeszédét, csiszolt egy műfordításon — ez mind-mind nem túl jelentős dolog — aztán lefeküdt aludni. Illetve... illetve... megvan!... ez az... mielőtt elaludt volna, eszébe jutott valami, gyorsan papírt és ceruzát ragadott és — erre azután már teljesen világosan emlékezett — lejegyezte néhány sorban az ötlet vázlatát, nehogy elfelejtse reggelre, akár egy álmot. De micsoda ötlet volt, most is a borzongás

kellemes érzése hatja át, hogy csak rágondol. A nagy ötlet, a nagy témának nagy ötlete.

Na, de hol az a papiros? Fürgén kiugrott ágyából és keresgélni kezdett. Végigkutatta az íróasztalt, kiszórta és gondosan átvizsgálta a papírkosár tartalmát, kirázta az este otthagyott könyvek lapjait, sehol semmi. Lihegve megpihent.

Úristen, hol lehet az a papír, kis cédula és rajta a világmindenség legremekebb témájának ötletével? Vagy csak játszott vele a végzet, megadta a lehetőséget, hogy alkosson valami magasztosat, aztán dévaj vigyorral elvette tőle? Érdekes, ebben a pillanatban mindenre emlékezett. A leglényegtelenebbre is. Hogy a boríték honnan jött, egy kis fenyőfát is firkált rá és, amikor az ötletet ráírta, a pecsét miatt egy szót lejjebb kellett írnia. A leglényegtelenebbre is emlékezett, csak a leglényegesebbre nem. Hogy mit írt a papírra. És hogy hova tette.

Újult erővel — mint harcos a csataszünet utáni trombitarivalgás hangjára — rávetette magát az ágyra. Itt lesz valahol, itt kell lennie! És íme, nemsokára zizzen valami a párna mellett, ott a boríték és rajta a szöveg!

Könnyes szemmel emeli fel a borítékot, szorongatja, simogatja, szinte becézi, akár az öregember, aki élete végső szakaszában találja meg a reménytelennek tűnő boldogságot. Itt van hát az értékes zsákmány kezében, most már senki és semmi nem orozhatja el előle. És itt a papíron az ő jellegzetes szálkás betűi, az éjjel sebtiben odavetett sorok. Meghatottan felveszi szemüvegét és még ott az ágy szélén elolvassa az írást. Csak két sort írt fel az éjjel. Pontosan ezt:

Iskolába, miskolába,
Eltörött a Miska lába!

Tardos Péter

A legjobb barát

Péceli Demeter éppenhogy hazaérkezett társbérleti szobájába, amikor ököllel bedörömböltek szobája ajtaján.

— Hé, maga...! — hallott egy borostás hangot kívülről, amiben a társbérlő orgánumára ismert. — Hé! — ismételte a hang — egy rendőr keresi!

Az előszoba közepén valóban egy rendőr álldogált. Mögötte a társbérlő családfő és egész házanépe, mindegyikük arcán a remény, hogy társukat a bérletben — hosszabb vagy rövidebb időre bár — de egészen bizonyosan elviszik.

— Maga Péceli Demeter? — kérdezte a rendőr.

— Igen... — felelte megszeppenve, mint aki elszólta magát. Most már nem lehet letagadnia, hogy valóban Péceli Demeter a neve, bármi legyen is az, amivel vádolják.

— Már a szeme sem áll jól! — jegyezte meg a társbérlő, Kellemfy Elemér.

— Ugye, moszt elviszit a bácit? — érdeklődött a legifjabb Kellemfy csemete, Csabika.

— Szóval, maga Péceli Demeter! — szögezte le a rendőr s miután a kérdezett a tényállást újfent megerősítette, eképpen folytatta: — Szóval, magának van egy Hiripi Gáspár nevű barátja, igaz?

— Iiiigaz... — hebegte Demeter — ő követett el valamit?

— Nem követett el senki semmit. Csak az történt, hogy a maga barátját súlyos villamosbaleset érte ma délután s mert nincs hozzátartozója, magát nevezte meg, mint legközelebbi hozzátartozóját. Látogassa meg a kórházban, de sürgősen, mert úgy néz ki, hogy nem éri meg a reggelt.

Demeter gyorsan összekapta magát és a kórházba vágtatott. Hiába sietett azonban; nem engedték fel; — részint, mert nem volt látogatási idő, másrészt a barátja, Hiripi Gáspár, nem volt eszméletén. — Nem hiszem, hogy megéri a reggelt — mondta az ápolónő telefonon, akivel a portásfülkéből beszélt.

Demeter érzékeny lélek volt; csendben sírdogálva ballagott hazafelé. Otthon, az ágyban, elalvás előtt is egyre Gáspárra gondolt. Testi-lelki jóbarátja volt! Lám, a szerencsétlenség után is őt nevezte meg, mint egyetlen hozzátartozóját. Vajon látja-e életben még egyszer? Mi lesz, ha meghal? Mi lesz a dolgaival? Úgy tudta, hogy valóban nincs senkije, nemcsak hozzátartozója, de közeli rokona sincs. El fogják kótyavetyélni mindenét. És kik? Idegenek! Pedig neki testi-lelki jóbarátja volt. Kié lesz a holmija, a bútorai és a lakása?! A főbérleti, egyszobás, összkomfortos lakása...!

Előbb-utóbb ki fogja igényelni valaki. De ki? Idegen! És miért ne igényelné ki ő, hiszen Hiripi Gáspár testi-lelki jóbarátja volt! Valószínűleg nem haragudna érte, ha tudná, sőt helyeselné, mert ki tudja az emlékét ápolni úgy, mint ő, aki Hiripi Gáspárnak testi-lelki jóbarátja volt?

Másnap korán reggel megírta a kiigénylést és elszaladt a kórházba, ott azt mondták neki, hogy a barátja még mindig eszméletlenül fekszik, állapota válságos, sőt reménytelen. Miután ekképpen „megnyugtatták", elment az illetékes hivatalba, bekopogtatott az illetékes osztály ajtaján és letette a kiigénylést az illetékes előadó asztalára.

Az illetékes előadó belenézett az ügydarabba.

— Á, a Hirip-lakás...?! — üdvözölte az ügydarabot ismerős mosollyal. Mintha egy olyan lakásról lenne szó, amit már hirdettek az újságban is!

— Tetszett ismerni talán? — kérdezte Demeter. — Testi-lelki jó barátom volt.

— Nem ismertem. Hanem a maga kiigénylése ma reggel óta már a hetedik!

— Hogyhogy...? — hüledezett Demeter. — De hát kik?

— Nem a KIK, — válaszolta az előadó türelmesen és egy nagy könyvbe nézett. — Egy villamosvasúti ellenőr, egy mentőorvos, egy kórházi irodai alkalmazott, egy ápolónő, egy alorvos és egy szemtanú.

— Stimmel — mondta Demeter elgondolkozva. — Tegnap délután súlyos villamosszerencsétlenség érte. De nekem a testi-lelki jó barátom volt!

— Az nem jogcím, kérem.

— Azért tessék csak iktatni, majd én elintézem.

Az előadó vállat vont, iktatott. Demeter pedig elszaladt megnézni a lakást, hogy nem lopta-e el közben valaki? A lakás megvolt, ajtaja előtt a házmester tartotta fenn a rendet. A tömegen keresztül odakiáltott neki: — nehogy beengedjen valakit...!

Aztán elrohant a kórházba. Csodák-csodája, felengedték, de a kórterem ajtaja előtt az ápolónő állt őrt s a nevét kérdezte. Amikor közölte, hogy ő Péceli Demeter, Hiripi testi-lelki jó barátja, az ápolónő a következőket mondotta neki:

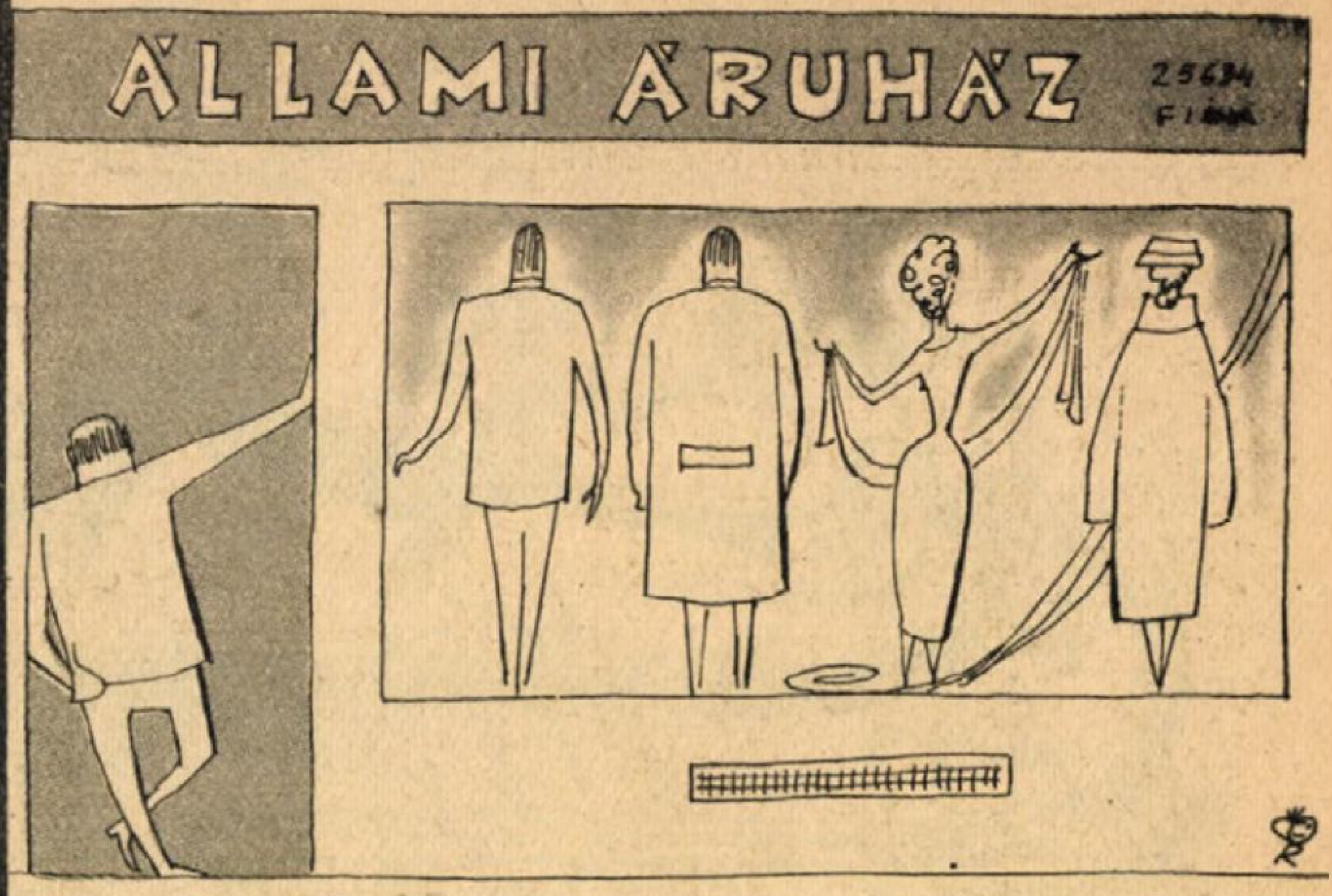
— Hiripi kartárs jól van, túl a veszélyen. Nyolc nap múlva elhagyja a kórházat. Azt üzeni, hogyha egy bizonyos Péceli keresné, ne engedjük be hozzá.

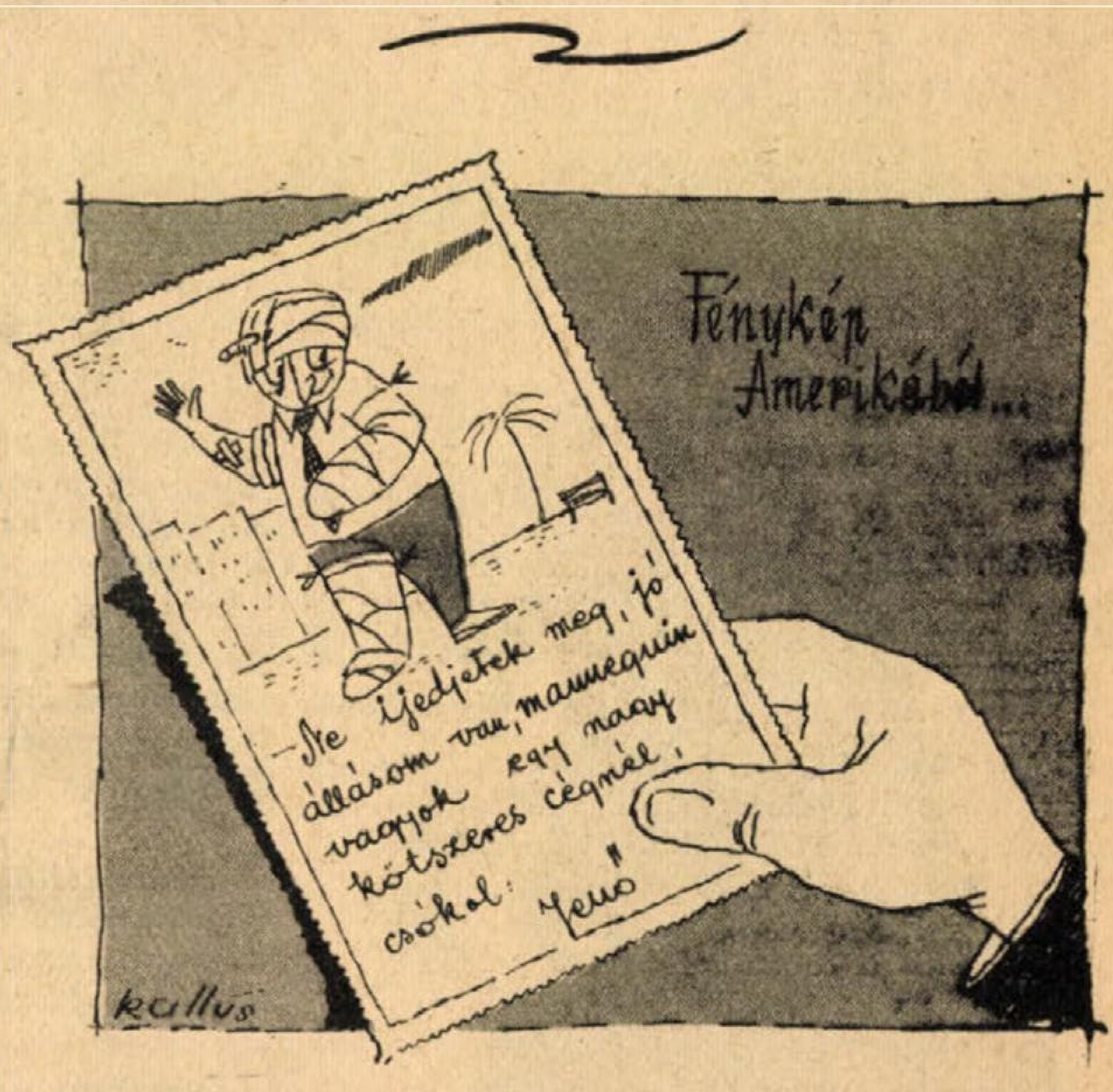
Demeter elkullogott. Később sikerült annyit megtudnia, hogy közös barátjuk, Link Elek árulta el, afeletti bosszúságában, hogy az ő igénylése a tizenötödik volt...

Zsiray Károly

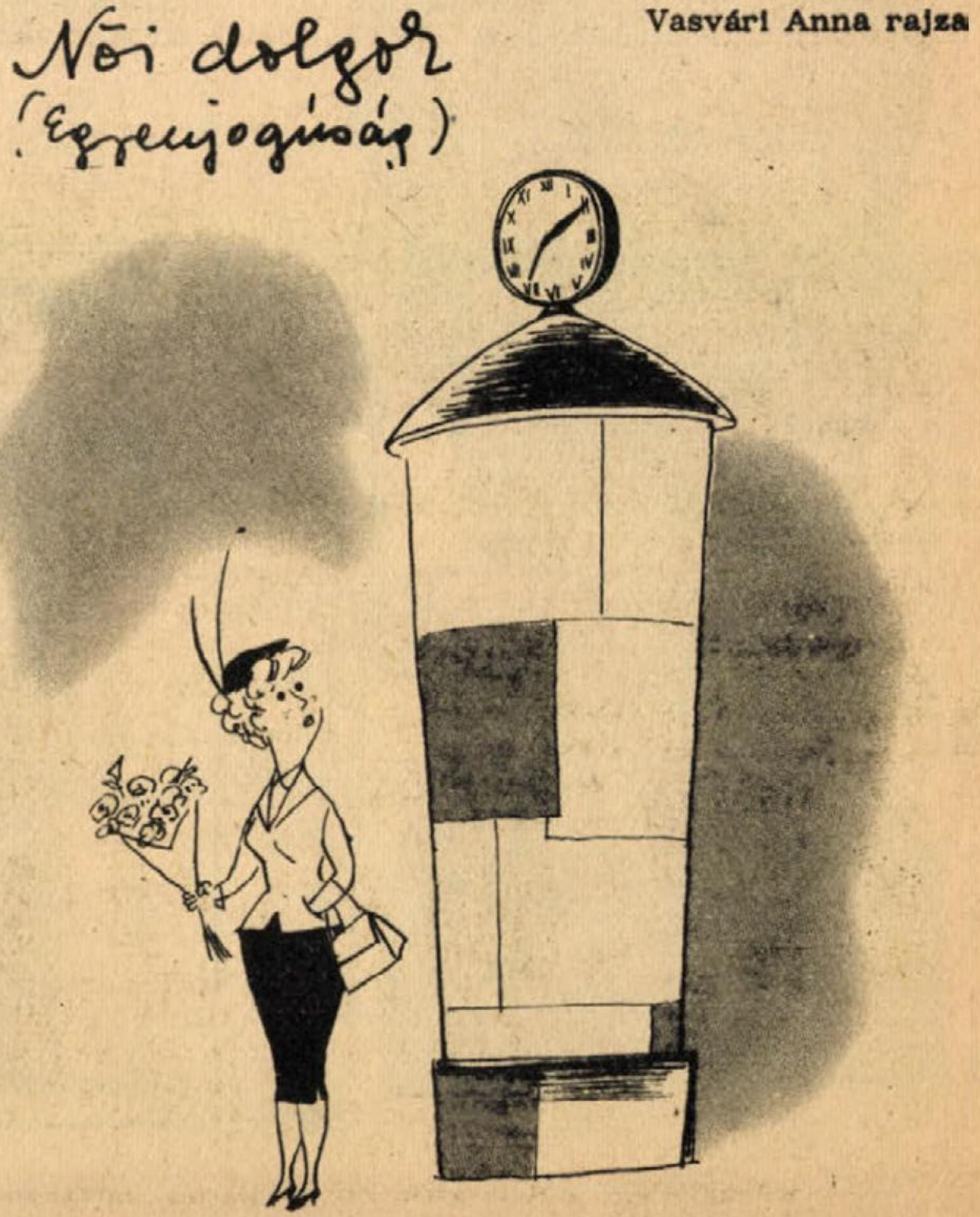
Kirakatterv

Réber László rajza

Vasvári Anna rajza

Holtvágányon

Toncz Tibor rajza

Állatkereskedésben

Várnai György rajza

— Sajnos, a törpepapagáj elfogyott ... Parancsoljon helyette egy príma elefántot ...

Honvágy

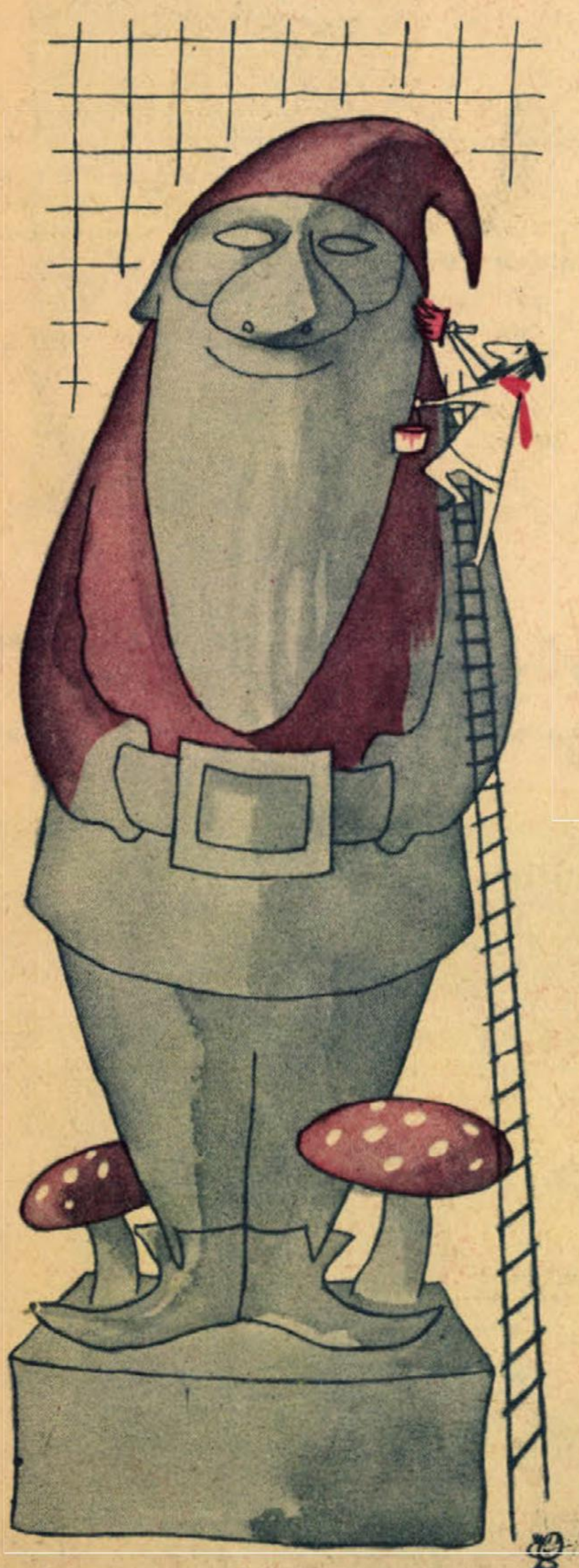
Gerő Sándor rajza

— Nem igaz! A népbüfével szemben nem eszpresszó van, hanem Röltex!

Monumentális művészet

Réber László rajza

EMANUEL GEIBEL:

Krokodil-románc

Öreg krokodil vagyok én,
Még Osiris ünnepét tartom:
Napozok a Nílus ölén,
S tojást tojok éjjel a parton.

Krokodilkönnyel keresem
Betévő falatját a számnak;
Napi kosztom egy szerecsen,
S egy-egy török, néha, vasárnap.

S ha partfövenyt és szirtfokot
Holdfény fürözst sápadt aranyba,
Egy vén szfinksz előtt táncolok,
Lesem, mit mormol ősi hangja.

Homokba vájja körmeit,
S sziklaszáját bölcs szóra nyitja:
„Zabálj, míg bendőd megtelik,
Ez a krokodil-élet titka."

Békés István fordítása

Megfontoltság

Amikor meghallottam, hogy Alsóbábolnai nagy társaság előtt mit mondott rólam, elöntött a düh és már útban hazafelé megfogalmaztam a levelet, amely az egyetlen válasz az ilyen Alsóbábolnai-féle alakoknak:

„Idefigyelj, te piszok! Tudomásomra jutott, hogy miket mondtál rólam, te emberiség salakja, te lábon járó kloáka, te! Csak azért nem töröm össze azt a félresikerült pofádat, mert nem akarom veled bemocskolni a kezemet. Miután nem akarlak követni a durvaság útján, csak annyit mondok, hogy fordulj fel, te piszkos gazember!"

Ezt olyan sikerültnek találtam, hogy rögtön le is írtam, mihelyt hazaértem, csak hellyel-közzel módosítottam rajta egy keveset:

„Idefigyelj, Alsóbábolnai! Tudomásomra jutott, hogy miket mondtál rólam. [illegible]nek még folytatása lesz! [illegible]lam még a legjobb barátom sem mondhat büntetlenül ilyeneket! Majd beszélün[illegible] még a dologról! Miután nem akarlak követni a durvaság útján, csak annyit mondok, hogy szégyelld magad, Alsóbábolnai!"

Miután átolvastam a levelet, beláttam, hogy egy kicsit erős. Néhány kisebb módosítást eszközöltem rajta, amelyek után így hangzott a levél:

„Kedves Alsóbábolnai! Tudomásomra jutott, hogy miket mondtál rólam. Állításaid zömét tisztelettel bár, de kénytelen vagyok visszautasítani. Tudom, hogy milyen korrekt férfi és igaz barát vagy, egyetlen magyarázatát találom csak a dolognak: rosszul informáltak. Sokszor ölellek, a nagyságos asszonynak tolmácsold számos kézcsókjaimat."

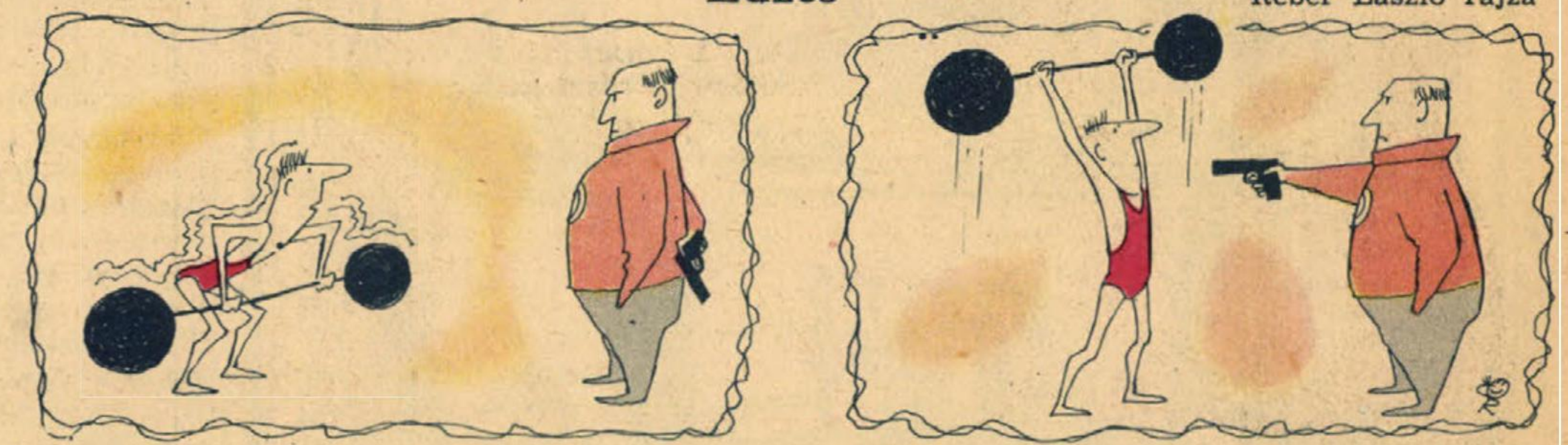
Ez a levél már majdnem jó volt, de éreztem, hogy még mindig nem az igazi. Tollat ragadtam és elölről kezdtem az egészet. Ezt írtam neki:

„Drága barátom! Névnapod alkalmából fogadd szeretetteljes, forró jókívánságaimat."

G. M.

Edzés

Réber László rajza

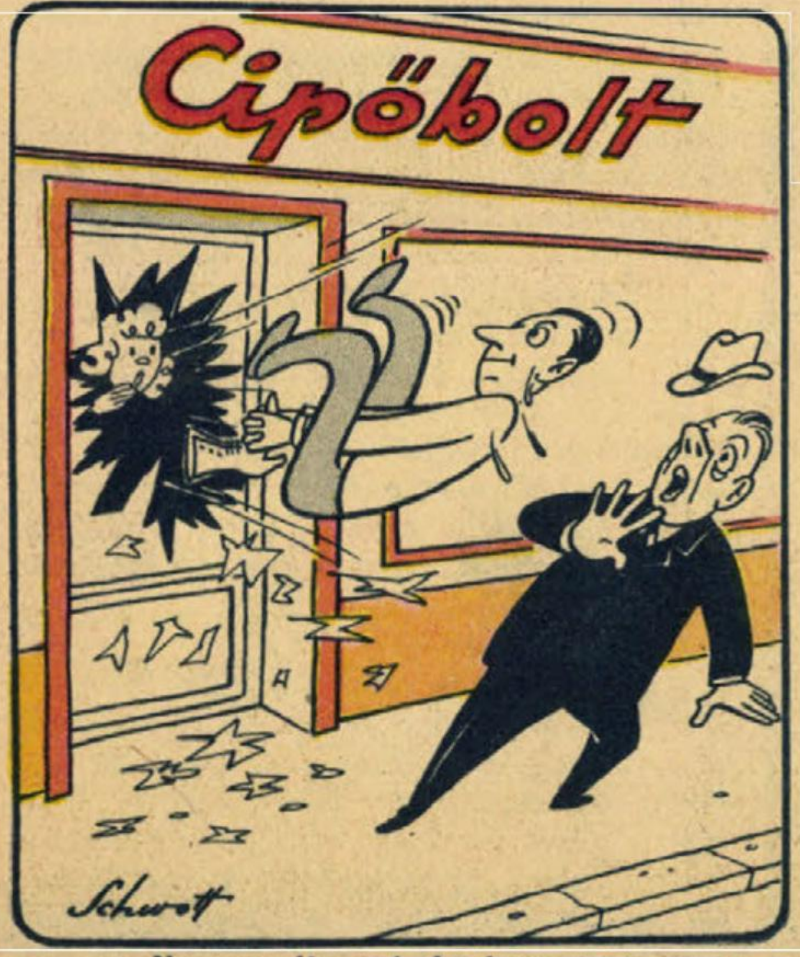

Faltámasz

Szür-Szabó József rajza

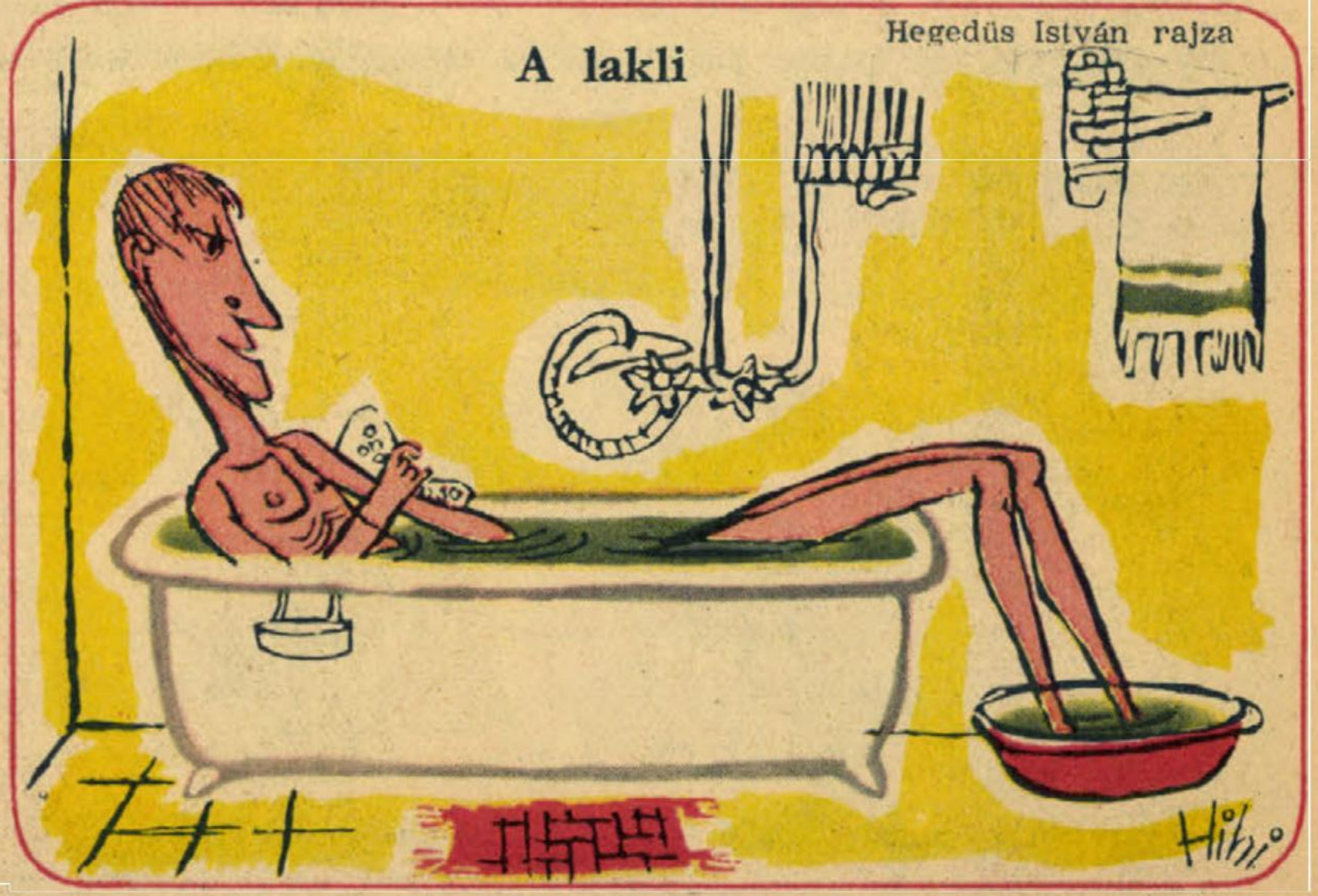
Mindig az eladónak van igaza

— Ne mondja azt, kedves asszonyom, hogy ez a cipő szűk! Láthatja, milyen könnyen lejött!

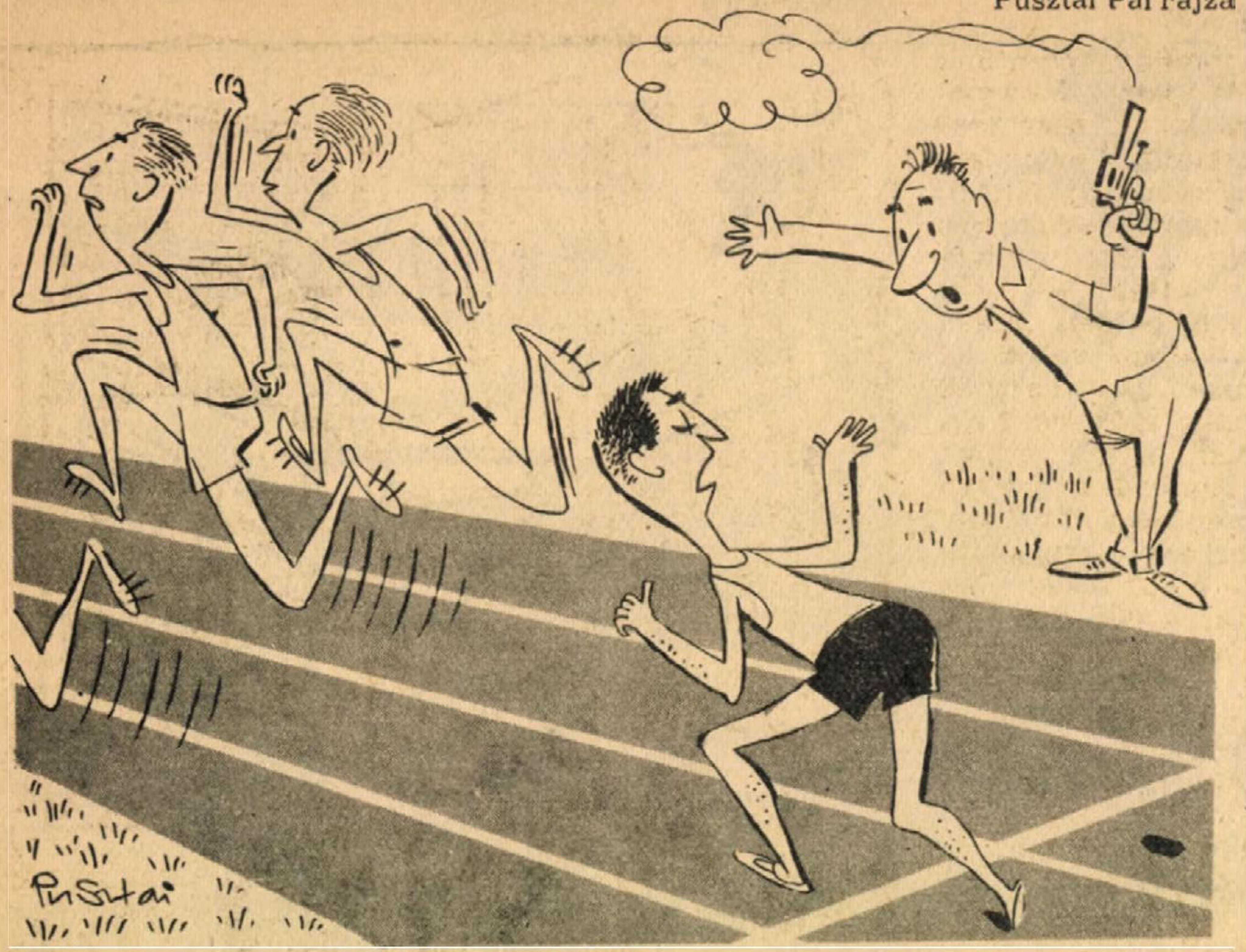
A lakli

Hegedűs István rajza

Példázat

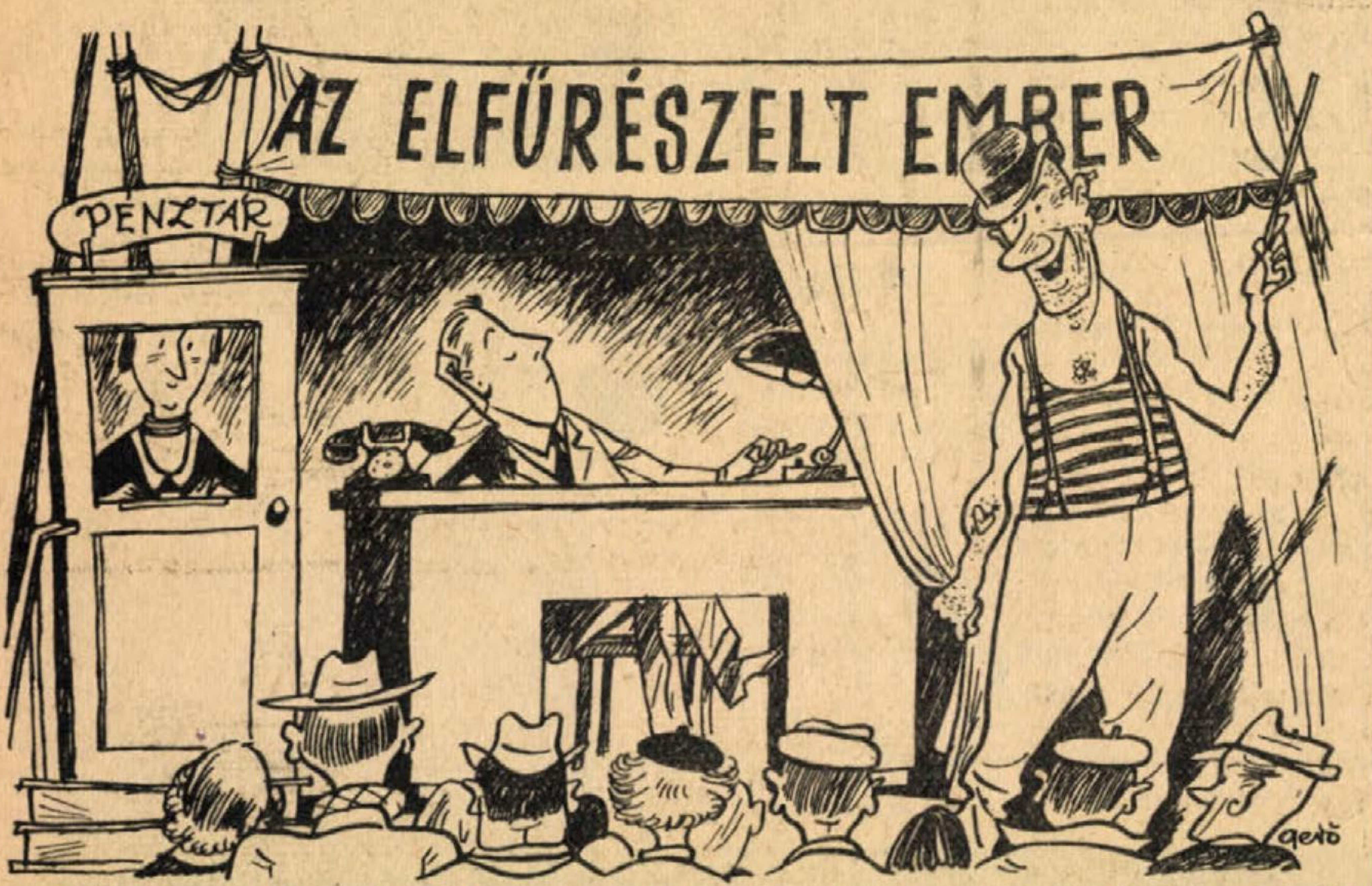
Pusztai Pál rajza

— Halló! Igyekezzék!
— Nyugalom. Én időbérben futok...

Csodálatos mutatvány

Gerő Sándor rajza

Kikiáltó: önök azt kérdik, hol fűrészelték el ezt az embert? Naiv kérdés. A munkahelyén...

Gyarmatosítók rémes álma

Vasvári Anna rajza

Irodalomtörténeti pillanatok

A tükrös, füstös irodalmi kávéházban vallotta be nekem Sónagy Géza, hogy szatirikus regényt ír.

— Miről írsz? — kérdeztem kíváncsian, de tiszteletteljes hangon.

— Miről? Azt kérded, miről? Azt nem lehet pár mondatban elmondani, de ha érdekel, beszélhetek róla.

— Nagyon érdekel...

— Tulajdonképpen nem is baj, ha beszélgetünk a témáról... Még úgysem alakult ki bennem teljesen, úgy érzem magam, mint az Úristen a teremtés előtt... Van is egy kis problémám, amin nem tudok túljutni... Esetleg te segíthetsz nekem...

— Ha tudok, nagyon szívesen... — hebegtem boldogan.

— Tudod, egy trilógiát tervezek... Nagyszabású szatirikus korképet... Ez lesz életem főműve... Gogol példája lebeg a szemem előtt, aki tizenhét évig írta a Holt lelkeket... Annyit már most is elárulhatok, hogy a címe ez lesz: „Úritök”, vagy nem is, talán ez még jobb: „A botnak két vége van”... Ez jó cím, nem?... De mit szólsz ehhez: „Zeller”. Ez mulatságos, de nem elég találó...

Sónagy magával beszélgetett, engem egy pillantásra sem méltatott. Izgatottan ültem a széken: jelen vagyok egy szatirikus mű keresztelőjénél... Irodalomtörténeti pillanatok...

— Ja igaz, téged nem is a cím érdekel... — folytatta az író bocsánatkérő mosollyal. — De hiszen a cím nem is fontos... Most elmondom neked, de csak neked, hogyan kezdtem el és hol akadtam meg... Úgy kezdődik, hogy esteledik... Mulatságosan megírom, miként ereszkedik le a sötétség a tájra, aztán a tőlem megszokott gúnyos hangon írok a csillagokról... Eddig tetszik?

Szótlanul bólogattam és remegő kézzel rágyújtottam.

— Aztán néhány szellemes mondat következik a szelekről... Ilyenek vannak benne: könnyű a szélnek, mindig tudja, merről fúj... Ez ötletes, ugye? Természeti képekkel folytatom: szatirikus hangon írok egy mákvirágról, megrajzolom egy kakuk családi életét... Érzed, hogy alakul a téma... Olyan, mint egy szimfónia bevezető tétele... Mondd, érzed?

— Érzem...

— Majd egy városra vetődik a tekintetem... Képzeld el magad elé. Kis házak, nagy házak. A kéményekből vidáman száll a füst, itt-ott még világos az ablak... Valahol vakkant egy kutya... Itt betoldottam egy nagyon emberi történetet a kutyáról... Rövid, de maró megjegyzést teszek a város építészeti stílusáról...

— És aztán mi történik?

— Mi történik?

— Hirtelen kapudörrenést hallani, majd halk lépteket és krákogást... Az utcasarkon megjelenik egy ember... Tagbaszakadt, derűs tekintetű férfi, haján megcsillan a holdsugár... Ő lesz szatírám főhőse... Csak jön, jön, magabiztos léptekkel jön...

— És? És aztán?

Az író azonban nem folytatta. Könyökére támaszkodva, borongó tekintettel nézett maga elé. Nem mertem megszólalni, féltem, hogy megzavarom. Pár perc múlva azonban Sónagy felkiáltott:

— Látod, itt kezdődik a probléma! Ki ez az ipse és mi a fenét csináljak vele?...

Mikes György

DISZNÓSÁG

Ne tessék félreérteni a címet, nem arról van szó, hogy disznóság, miszerint elcsöngetik a buszt, mielőtt az ember felszállt volna, vagy disznóság, hogy nem jár a lift, vagy mit tudom én. Itt a disznóságról, mint olyanról van szó. Dehát ne vágjunk elébe a dolgoknak.

Megyek a kislányommal az utcán, megy előttünk két kisfiú, olyan nyolc-tízévesek lehetnek, de az is lehet, hogy hat-nyolcévesek és harsányan beszélgetnek olyan szavakkal, amik félreérthetők volnának, ha nem lennének félreérthetetlenek. Ne tessék félreérteni ezt se: a kisfiúk nem a nőkről beszélgetnek, nem illetlen történeteket, vagy pikáns vicceket mesélnek egymásnak. Egyszerűen azt meséli az egyik kisfiú, hogy hogyan bánt el vele az egyik tanár az egyik óráján. Ebben igazán nem volna semmi, ezt nyugodtan végighallgathatná a kislányom, ha a kisfiú —, aki nyolc-tízéves, de, mint mondottam, az is lehet, hogy hat-nyolcéves — azt az igét használná, a tényeknek megfelelően, hogy elbánt. A kisfiú — aki nyolc-tízéves, vagy hat-nyolcéves — azonban más igét használ, egészen más igét. Gyorsan átmegyek a kislányommal a másik oldalra, de még hallom — illetve halljuk — amint a kisfiú ecseteli, hogy milyen hatással volt rá a tanár elbánása, a tanáré, aki felhívta őt felelni, amikor nem számított rá és ez milyen érzelmeket keltett fel benne, és hogy milyen pechje van neki, mármint a kisfiúnak. A jelző amellyel a pechjét illeti, markáns és meglepő, de kissé sértő a pechre. Eleget sétáltunk, mondom a kislányomnak, menjünk haza. Jól van, hazamegyünk, de kisvártatva jönnek a barátaim. Lelkendezve dicsérik az új filmet, csupa sugárzó elismerés mindegyik. „Olyan filmet még nem ettél!" — harsogja az egyik. Igen, hiszen minden rendben volna, de ez is más igét használ, egészen más igét, noha én megérteném akkor is, ha azt mondaná, hogy olyan filmet még nem pipáltam, vagy nem ettem, vagy éppenséggel nem láttam. Kiküldöm a kislányomat a szobából, mert aztán zenéről kezdenek beszélgetni. Ez látszólag olyan téma, amelylyel az erős kifejezések inkompatibilisek; de csak látszólag. Az egyik hallott tegnap egy zenekari hangversenyt, amely kitűnő volt; de nem így mondja. Egészen másképpen mondja. Egyik nyomdafestékképtelen szó kergeti a másikat, noha senki nem káromkodik, senki nem meséli a szerelmi kalandjait, senki nem mesél illetlen vicceket.

Hát igen, nézzünk férfiasan egymás szemébe és valljuk be őszintén: bármiről beszélünk, tele vannak a mondataink disznósággal. Ízesen, színesen, zamatosan beszélünk, jópofák vagyunk, nem vagyunk prüdék.

Csak abban lehet reménykedni, hogy ez a beszédmód annyira elterjed, hogy rövidesen az lesz az ízes, színes, egyéni, eredeti jópofa, aki, ha azt akarja mondani, miszerint amiatt az átkozott restancia miatt jól lekapták, azt fogja mondani: „Amiatt az átkozott restancia miatt jól lekaptak."

Talán így is megértik.

Gergely Miklós

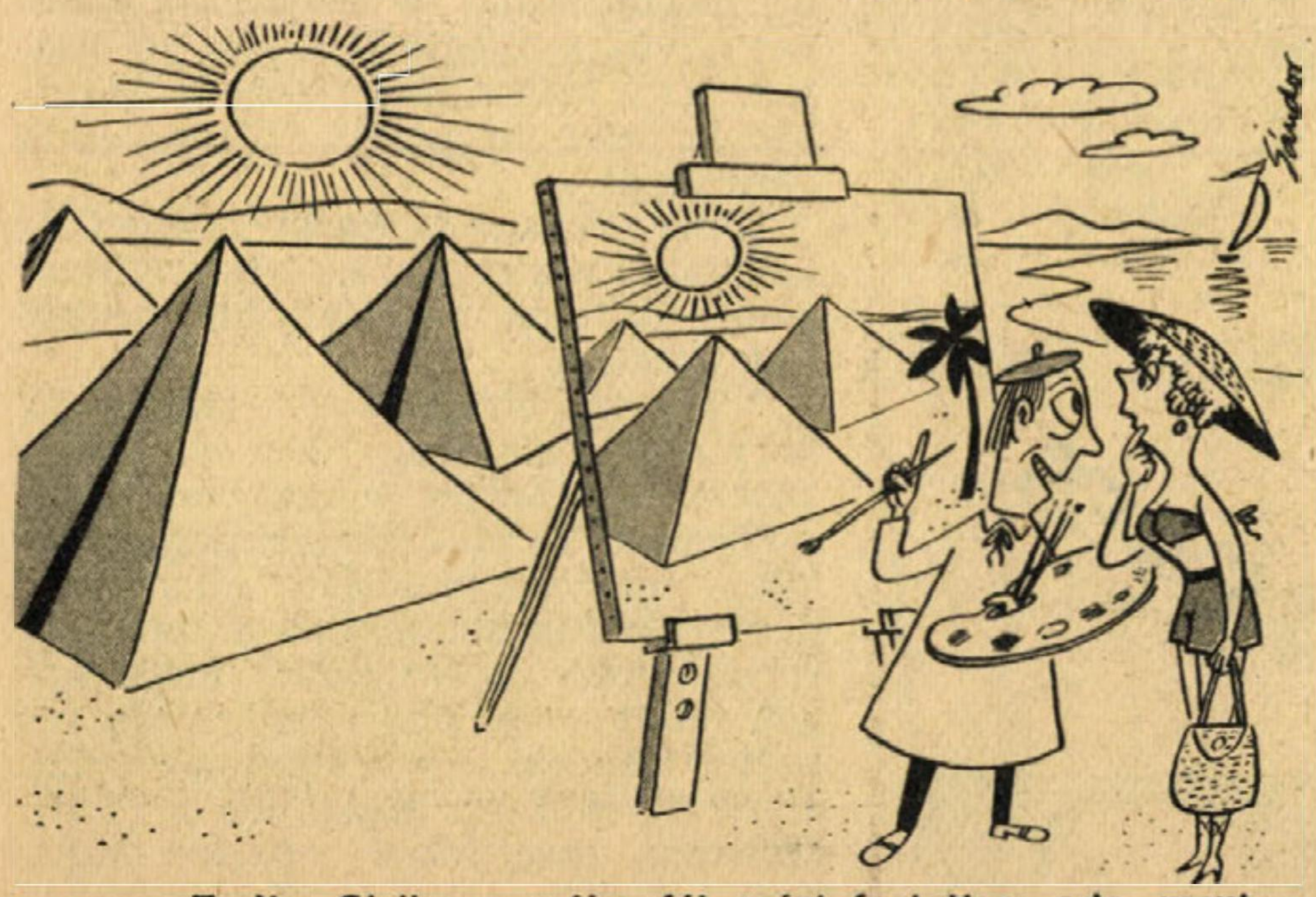
Fantasztikus történet

Várnai György rajza

Sátortábor a Balaton partján

Sándor Károly rajza

— Tudja, Gizike, a pálmafát azért festettem oda, mert a képet „Egyiptomi táj" címmel szeretném kiállítani...

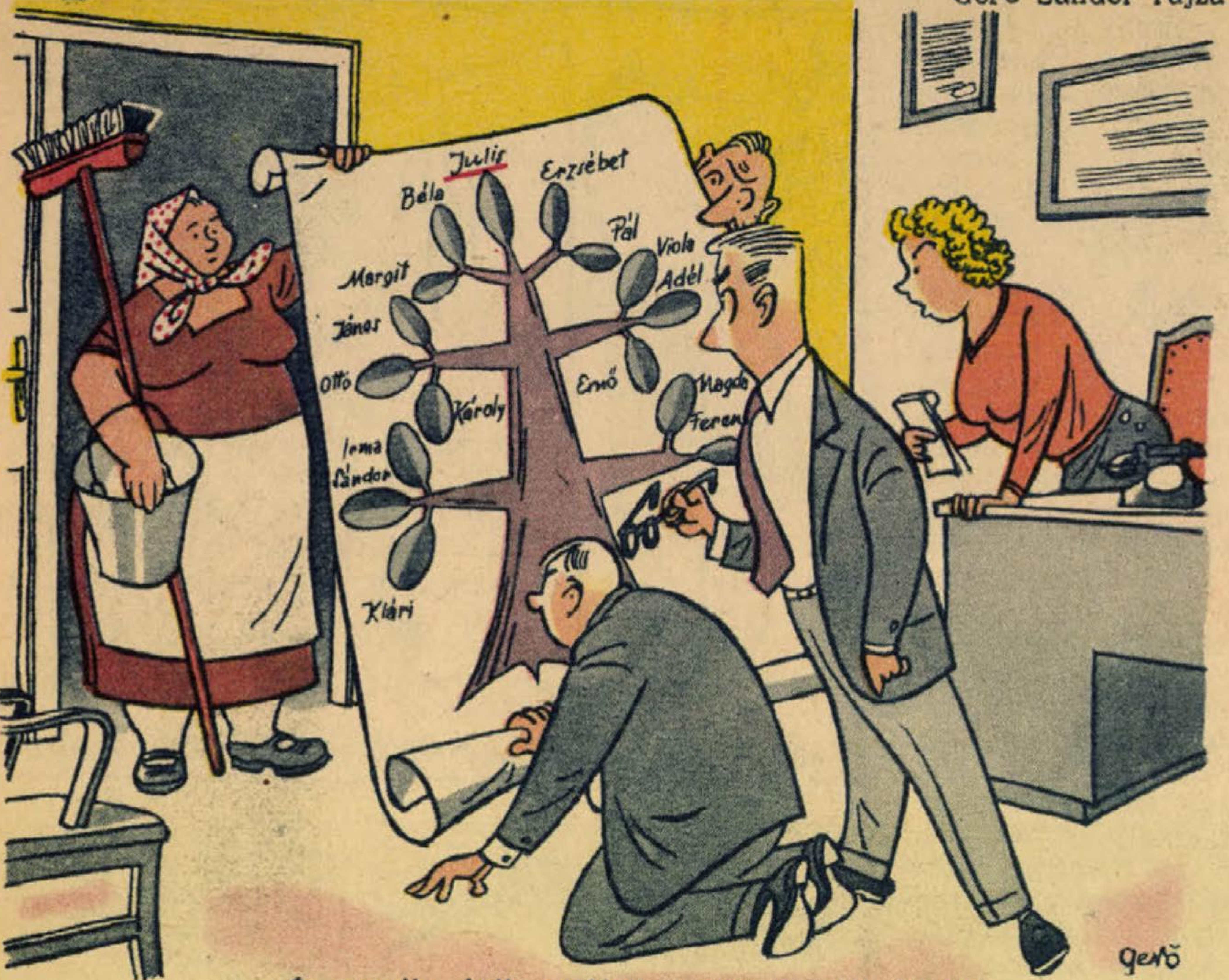
Hazafelé

Kaján Tibor rajza

Ilyen személyzeti munkára nincs szükség

Gerő Sándor rajza

— És mondja, Julis, gróf nem volt az ősei között?

Tell Vilmos bevásárol

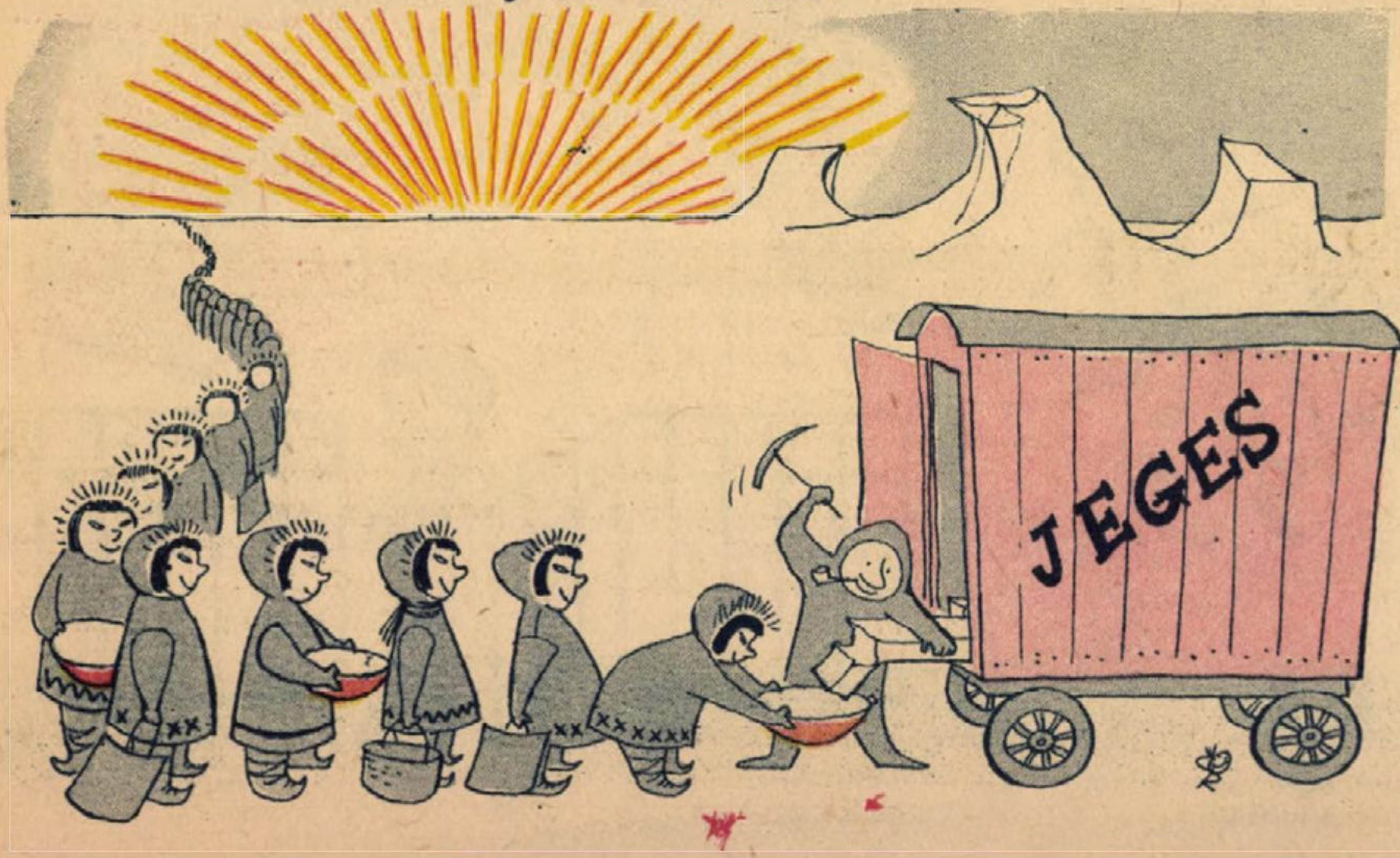
Gerő Sándor rajza

— Egy kilót kérek, de jó nagyokat, mert gyakorolni lesz!

Jó üzletember

Réber László rajza

HARUN AL RASID

Harun al Rasid némi lámpalázzal lépett be az egyik körúti Ruházati Boltba. Régi, nagy szakmai gyakorlatára való tekintettel sikerült ideiglenes, létszámfölötti, státuszonkívüli ellenőrként elhelyezkednie a Fővárosnál és ez a mai volt az első ténykedése.

Furfangos módon egyszerű vevőnek álcázta magát. Két szemet, ugyanannyi fület és egy orrt öltött, mint az utca bármelyik egyszerű embere.

— Egy minőségi öltönyt szeretnék — mondotta. Rögtön három segéd termett mellette, és már rakták is eléje a minőséginél minőségibb férfiöltönyöket. Harun al Rasid, aki annak idején kényes volt ilyesmire és szinte kizárólag minőségi turbánt, fezt és burnuszt hordott, elámult ennyi minőségi holmi láttán.

Két alkalmazott letérdelt eléje és tiszteletteljes hangon megkérte fáradjon a próbafülkébe, hogy meggyőződjön róla, melyik minőségi öltöny illik legjobban termetére. Átfáradt. A segédek kara díszlépésben hozta utána induló ütemére a ruhák garmadát. Közben ugyanis egy zenekar is előkerült valahonnan, amely a menetet bezárta.

A fülkében az egyik segéd újólag letérdelt Harun al Rasid elé, hogy föladja rá a nadrágot. Egy másik a fogasra mászott föl és így segítette a kabátot rá, nehogy Harun al Rasidnak, aki kissé magastermetű volt, meg kelljen hajolnia. A többi alkalmazott ezalatt félkört képezve körülötte, részint a ráncokat igazgatta, részint a gombokat gombolta ki és be a zenekar diszkréten aláfestő zenéje mellett.

Időközben megjelent a bolt vezetője is, aki kis díszbeszéddel üdvözölte a Szeretett Vevőt, néhány szál virágot és egy arany Doxa-karórát nyújtva át a kedves alkalomból, hogy megtisztelte üzletüket.

Harun al Rasid annak idején Bagdadban igen előzékeny kiszolgáláshoz szokott, ennek ellenére úgy találta, hogy a pesti sem különösképpen rossz. Ezt közölte is a Kiszolgálók Karával.

Azok mosolyogva meghajoltak. — Ó, ez a legkevesebb, amit a Vevőért megtehetünk — mondották kezüket szívükre illesztve — hisz jól tudjuk, hogy kulturált, előzékeny kereskedelemmel szolgáljuk Közönségünk kényelmét.

Midőn Harun al Rasid kilépett az üzletből, még sokáig kísérte a Kiszolgálók fátyolos, fájdalmasan meghatott búcsúja.

Pillanatra eltűnődött: — milyen jó, hogy csak valamennyi lap és a rádió közölte terebélyes cikkekben, hogy a Fővárosi Tanács Kereskedelmi osztálya ma nagyszabású ellenőrzést kezdett a Ruhaboltokban a minőségi ruhák terén tapasztalható visszásságok miatt — és hogy nem adták ezt tudtul minden egyes alkalmazottnak ajánlott levélben. Különben gyanúm támadna, hogy ezek sejtenek valamit!...

Kertész Magda

Rejtélyes történet

— Jónapot kívánok.

— Jónapot kívánok.

— A kirakatban láttam egy olyan zöld...

— Ne is tessék folytatni. Az el van adva.

— De volt mellette egy csomó olyan sárga...

— Ja? Azok még nincsenek megárazva.

— Akkor kérnék talán...

— Abból tegnap rengeteg volt, de elkapkodták.

— Pech!

— Az is volt tegnap!

— Hm. Akkor adja azt, ami ott a polcon van... Azt kérem.

— Sajnos nem szolgálhatok vele.

— Miért?

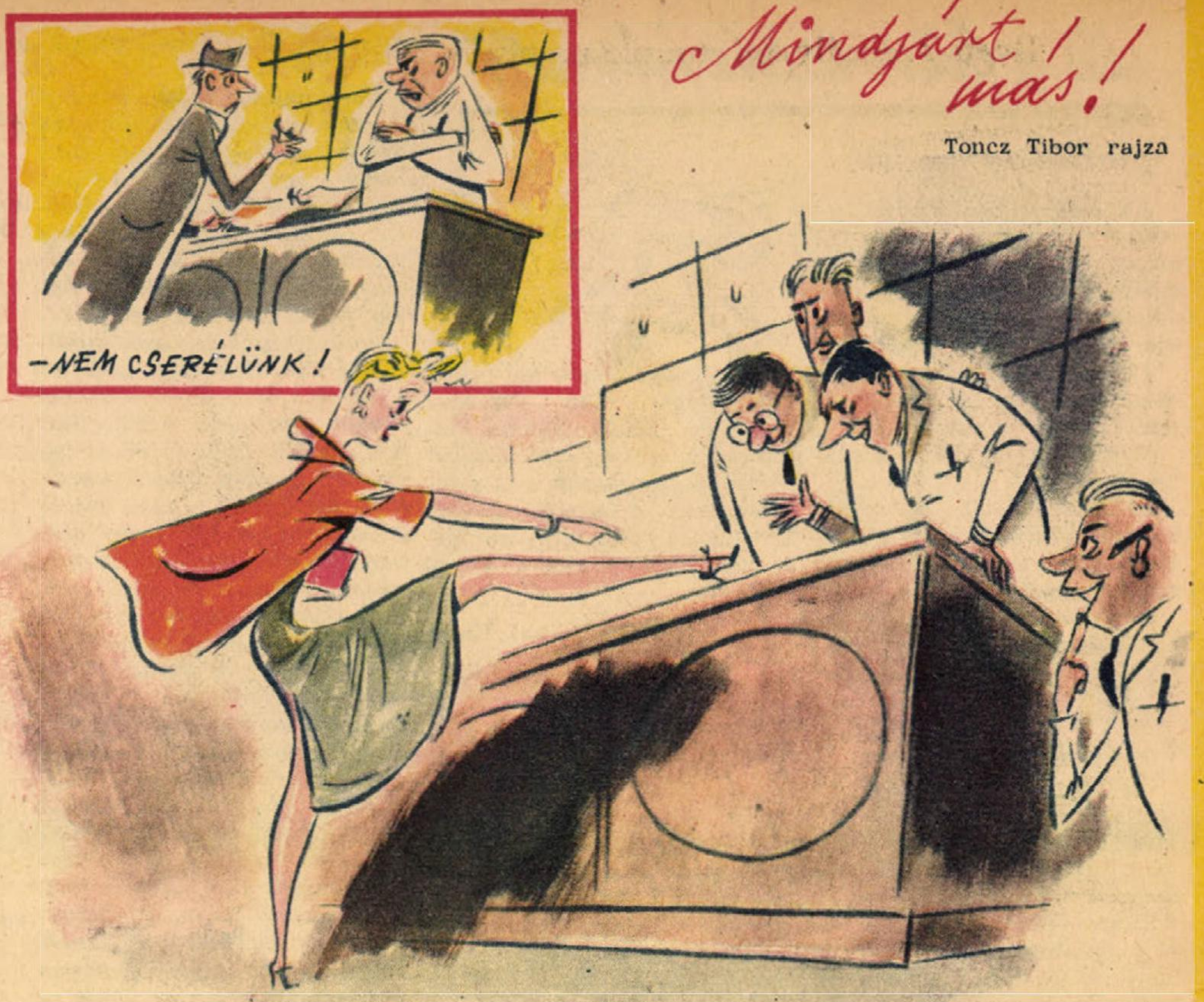
— Ezt tetszett gondolni itten?

— Ezt hát! Evvel mi a probléma?

— Ez még nem jött meg, de minden pillanatban várjuk.

Mindjárt más!

Toncz Tibor rajza

—HOGYNE, KEZICSÓKOLOM, AZONNAL KICSERÉLJÜK!...

PRIMŐR

Pusztai Pál rajza

Pesti tudósítónktól...

„Izgalmas filmdráma!" — hirdetik az egyik filmet újságokban és falragaszokon. Végtelenül sajnálom, de számomra az ilyen és efféle megjelölés csak akkor hat őszintének, ha becsületesen megvallják az ellenkezőjét is. Tehát, ha majd így is hirdetnek filmet: *„Unalmas filmdráma!"*

(A magam részéről például az utóbbit nézném meg, mert az izgalmas filmdrámákat már unom, az őszinteség viszont mindig felvillanyoz.)

*

Boy-jal küldtek nekem levelet a minap. Maga a boy történetesen egy fiatal lány volt, aki csinosan festett ugyan a Boy-szolgálat ismert egyenruhájában, csak éppen nem felelt meg azoknak a követelményeknek, amelyeket a *„boy"* (fiú) szó magában rejt.

A női boy olyan, mint ha valamelyik operettben férfi görlöket léptetnének fel.

f. l.

Még egyszer ELADVA!

A belvárosi textilbolt kirakatában tetszetős szövetek. Legnagyobb részükön ott virít a tábla: „Eladva!" Ha már nem lehet megvásárolni, illő tisztelettel megkérdezzük:

— Ha nem eladó a szövet, illetve már eladták, miért rakják ki a kirakatba?

Majdnem indignálódva hangzik a felelet:

— Kérem, ezt naponta százszor ismételjük. Nem tudjuk a kirakatot percenként átrendezni. Amikor eladjuk az utolsó métert, megkérjük a vevőt, hogy az áru pár napig a kirakatban maradhasson.

— No és a vevők beleegyeznek ebbe?

— Hát, kérem, van, aki murizik.

— És mit mondanak?

— Azt nem tesszük a kirakatba...

Le a bürokráciával!

Szarvatlan marhák

Az *Esti Hírlap* május 25-i száma rövid cikkben beszámol arról, hogy az alsótengelici kísérleti gazdaságban munkavédelmi szempontok miatt szarvtalanítják a marhákat.

Ezzel kapcsolatban engedjék meg, hogy én is ismertessem néhány javaslatomat:

1. Fullánktalanítsák a méheket.
2. Lábtalanítsák és fogatlanítsák a lovakat, mert hiszen sok olyan ló van, amelyik rúg is, meg harap is.
3. Keréktelenítsék a motorkerékpárokat, ami népgazdasági szempontból is nagyjelentőségű lenne, hiszen így óriási mennyiségű gumi szabadul majd fel. Ebből például felfújható gumiszarvakat lehetne készíteni a szarvtalanított marhák részére. A feleslegessé vált kerekekből pedig elláthatnánk azokat, akiknek eggyel kevesebb van.

Szarvas Marci
Agganceshäza

Átutaztam a „metszőponton"

MÁVAG vasúti igazolvánnyal utaztam Miskolcról Szekszárdra április 29-én, a 6.55-kor induló gyorsvonattal. A jegyváltásnál két ízben is megkérdeztem a jegykiadótól, hogy jók lesznek-e a jegyek, amiket adott, mert hiszen háromfélét is kaptam tőle, mire ő határozottan azt felelte, hogy igen. Ezek után nagy volt a meglepetésem, amikor Sárbogárd előtt a kalauz negyvenegynéhány forintot kért tőlem ráfizetésként azon a címen, hogy nem jó a jegyem. „Már

hogyne volna jó — mondtam én —, mikor a jegykiadó is azt mondta, hogy jó." De hiába bizonygattam igazamat, Szekszárdon jegyzőkönyvet vettek fel és közölték velem, hogy jegyem azért nem jó, mert „metszőponton" utaztam keresztül. Én meg közöltem velük, hogy nekem a miskolci jegykiadó nem említett semmiféle „metszőpontot" és így nyugodtan átutaztam rajta. De érvelésem, úgy látszik, nem hatotta meg őket, mert a szekszárdi állomásfőnökségtől május 23-án a következő felszólítást kaptam: „Felhívjuk, hogy 1957. IV. 30-i utazásával kapcsolatos 66 forint tartozását 8 napon belül fizesse meg, mert ellenkező esetben követelésünket a többletköltséggel járó peres úton érvényesítjük."

Most csak azt szeretném tudni, hogy a Miskolcon jónak mondott jegyek hogyan romlottak el Szekszárdig?

Szűcs István
Miskolc, Hermann Ottó u. 17.

Garanciális javítás dzsungelében

Lemezgyűjteményemet magnetofonnal akartam kiegészíteni. Tekintettel arra, hogy egy komoly készülék elég drága, „Audio" típusú adaptert vettem a KERAVILL 18. számú üzletében — garanciával. Az elárusító közölte, hogy az adaptert az üzletben nem lehet kipróbálni.

Hazavittem és megállapítottam, hogy a gép nem jó! Másnap elvittem az Orion szervizhez, ahol garanciális javításra átvették és tíznapos határidőt jelöltek meg. Amikor visszakaptam az adaptert, az éppoly használhatatlan volt, mint a javítás előtt. Ismét visszavittem az Orion szervizbe, ahonnan elküldtek a RÁVEL 1. számú üzeméhez. Itt a javításra 21 napos határidőt adtak. Annak lejárta után jó néhányszor érdeklődtem, de a gép csak nem akart elkészülni. Végül is átküldték a RÁVEL Rökk Szilárd utcai laborató-

riumába. Jelenleg is ott van. Javasoltam, hogy a készüléket küldjék vissza a gyárba és cseréljék ki. A szerviz vezetője azonban ehhez nem járult hozzá. Azt mondta, hogy a gépet nekik kell megjavítaniok.

Szerintem ez a javítási rendszer még a szerviz számára is rossz üzlet, mert a javítás munkadíja — garanciális javítás lévén — azóta már bizonyára meghaladta a készülék árát is. Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha az Audio vállalat visszacserélte volna az adapteremet!

Kovács György
Bp. XI., Bercsényi u. 12.

Kedves Ludas Matyi!

Mint méltán híres vasárnap délelőtti kiránduló, aki több ízben tettem meg azokat a felejthetetlen utakat, amelyek a zugligeti vagy hűvösvölgyi végállomásoktól a legközelebbi kocsmákig vezetnek, magam és igen sok távgyalogló társam nevében kérem javaslatom közzétételét.

De ezt megelőzően hadd mondjam el többizbeni kalandomat — s nemcsak az enyémet — amely azután javaslatom kidolgozásához vezetett. Legutoljára is így történt. Zsebkendőmmel megtörölve verejtékező turista homlokomat, elértem egy nyári vendéglőhöz, amelynek bejárata előtt csapra ütöttek egy hordó sertialt. Nyilván olyanok számára, akik túlbuzgalomból vagy sportszerűtlen rekordhajhászásból, tovább gyalogolnak, ahelyett, hogy — mint én és nagyon sokan mások — tüstént beülnének a vendéglőbe. Nem akarom kipróbált módszeremet dicsérni, én azonnal beülök. És itt, ennél az alkalomnál is megfigyeltem, hogy a pincér mindjárt jő. Tehát nem igaz, amit sokan állítanak, hogy hiányzik az érdeklődésük arra vonatkozóan, vajon a felnőtt magyar állampolgárok miért ülnek a helyiségekben felállított asztalok mellé. Közölhetem, hogy ez alkalommal is szívélyesen vette tudomásul egy, sőt rövidesen egy másik felszolgáló is, hogy nem mozdonyt javítani érkeztem oda, hanem múlhatatlanul egy pohár sörre van szükségem, megivásra. Boldogan hallottam mind a kettőtől a bűvös szót, hogy azonnal s bevallom: kedvességük igen jólesett. Ám a sör még jobban esett volna. Nem tudom, ki hogy van vele, de én szeretem, ha a nekem tett ígéreteket beváltják. Más szóval a szomjat oltó folyadékot minden türelmetlenségem ellenére nem kaptam meg. Még több ízben is megtudakolták, mi a vágyam, s növekvő készséggel feleltem, de a kedves pincérek a válasz kihozásával továbbra is adósok maradtak. Ekkor jutott eszembe, hogy csak átsétálok a vendéglő kertjén, csak kilépek a bejárat három lépcsőjén, (közben vigyázok arra: senki se vegye észre, hogy én már vagy harminc percig ültem a vendéglőben) s a bejárat előtt levő sörmérő pultnál fizetek magamnak egy pohárral. Minden gyanút elhárítva magamról, ezt a cselt a délelőtt folyamán sikerült háromszor megismételnem, negyedszer csak azért nem, mert tartottam tőle, hogy egyszer mégis kihozzák az asztalhoz is a rendelésemet s három pohár nekem elég. Javaslatom tehát: a vendéglőkben terített asztalokat mind vigyék ki a bejáratokhoz, ahol minden további nélkül mérik ki a söröket. A vendégek nagyobb kényelmére pedig vegyenek fel pincéreket. Hozzá kell tennem, hogy amikor az említett helyen másfél óra múlva (három pohár suttyomsör után) ismét megtudakolták, hogy mit óhajtok, kereken megmondtam: szeretném, ha az asztalomat a bejárat elé vinnék. Nem vitték.

Turista-társi üdvözlettel:

Bodó Béla,
vasárnapi kiránduló, távgyalogló, térdnadrág-tulajdonos, körözött készítő, természetrajongó

Ez a plakát nem sikerült!

A mellékelt plakáton egy kutya látható... De minek folytassuk, itt a plakát, az olvasó vegye szemügyre, azután olvassa el a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat levelét, amely így hangzik:

„Az Iparművészeti V. grafikai részlege (Bp., V., Királyi Pál u. 6.) ezt a plakátot küldte részünkre. Azért továbbítottuk a Ludas Matyihoz, hogy segítsék megfejteni: mit akar kifejezni ez a falragasz?"

Hosszas gondolkodás után rájöttünk arra, hogy a kötelező patkányirtásról van szó és a kutya felhívással fordul a vállalathoz, nyilván azért, mert nem győzi egyedül a strapát. Sok a patkány és nem tud mindegyikkel elbánni. Tehát olyan újításra lenne szükség, amely segít a kutyának a patkányok kivégzésében.

Valóban fontos és szükséges az elszaporodott patkányok mielőbbi kipusztítása és nagyon helyes, ha ehhez kérik minden vállalat segítségét is, de ezt ne ilyen formában tegyék. A falragaszoknak érthetőknek kell lenniök, ez pedig inkább rejtély, mint propagandasztikus erejű plakát.

Máskor csináljanak jobbat, érthetőbbet!

Mindenféle

Amíg a világon fal és borsó lesz, addig az emberek mindig igyekeznek meggyőzni egymást.

*

A tengerek lakóinak kissé egyoldalú táplálkozását a következő igazság fejezi ki: a legfőbb érték a hal.

*

Milyen különös! A tudósok tiltakoznak az ellen, hogy felhasználják az atombombát, amelyet ők csináltak.

*

Az olvasás lassan kimegy a divatból. Itt a magnetofonregény, amelyet hallani lehet kiváló színészek előadásában. Magam is írok magnetofonregényt, trilógiát 3 tekercsben.

*

Az a tény, hogy Shakespearenek nem volt társszerzője, megerősíteni látszik azt a feltevést, hogy abban az időben még nem volt dramaturg.

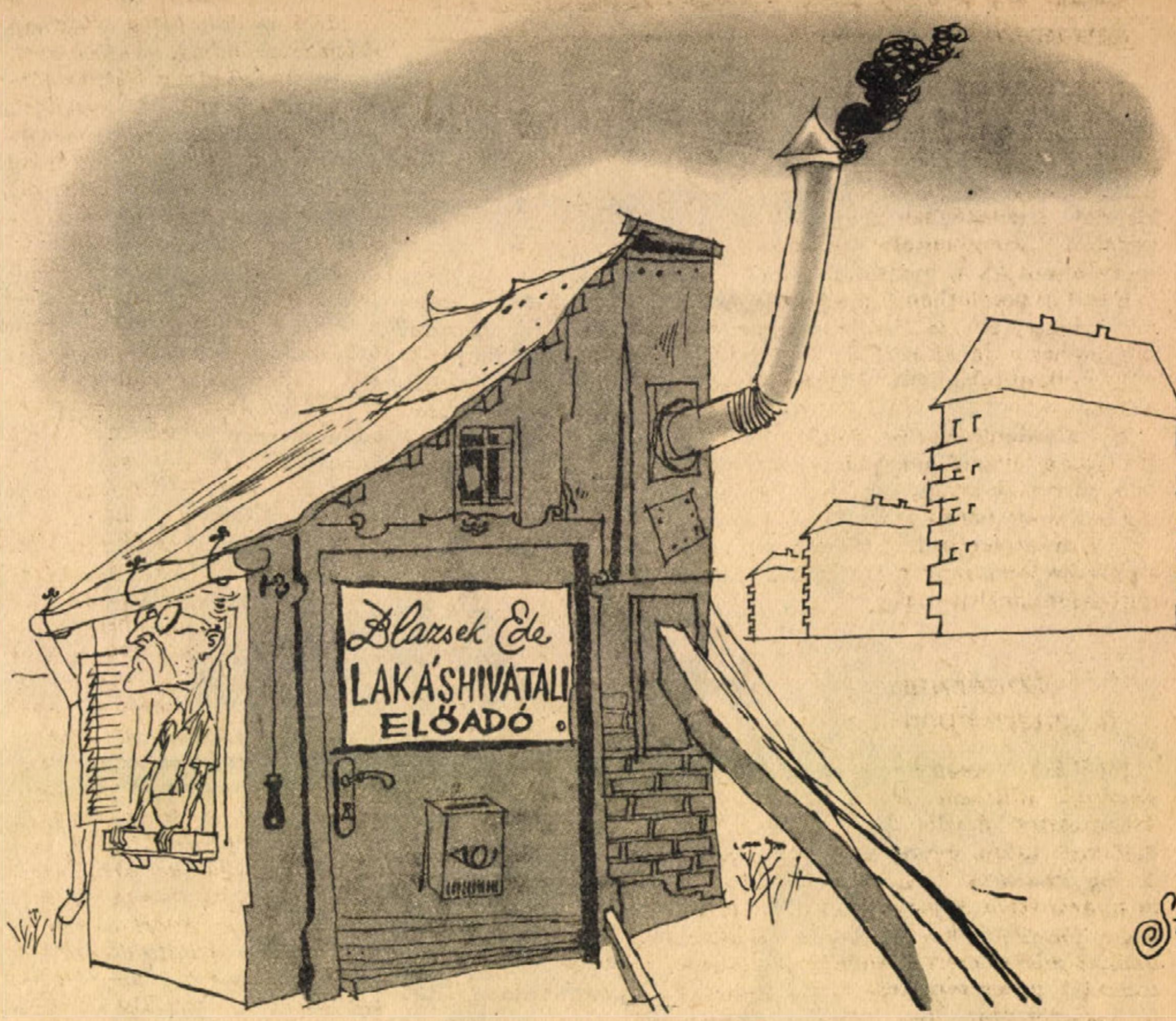
*

Vannak önérzetes emberek, akik kerülik a megaláztatást és inkább tönkremennek, mintsem elfogadják mások tanácsát.

F. L.

Római jellem

Szür-Szabó József rajza

Rejtély

Várnai György rajza

— Nem tudom, mi történt ... Éppen néhány bíráló megjegyzést tett, amikor hirtelen összeesett ...

Virágos kedvű kalauznő

Sárga négyes villamos, sok
lomposkedvű paszasér ...
fékezünk s a kalauznő
felrikkant: „Takarmány tér!”

Nézek, mert a Széna tér ez ...
— furcsa vicceket csinál! —
de mosolygok, hogy megállunk
a „Keleti Karcsi”-nál.

Gyűrött arcok olvadnak, mert
a „Mancika-híd” fogad;
csacsog, csacsog, mint egy stiglic
s átszállókat osztogat.

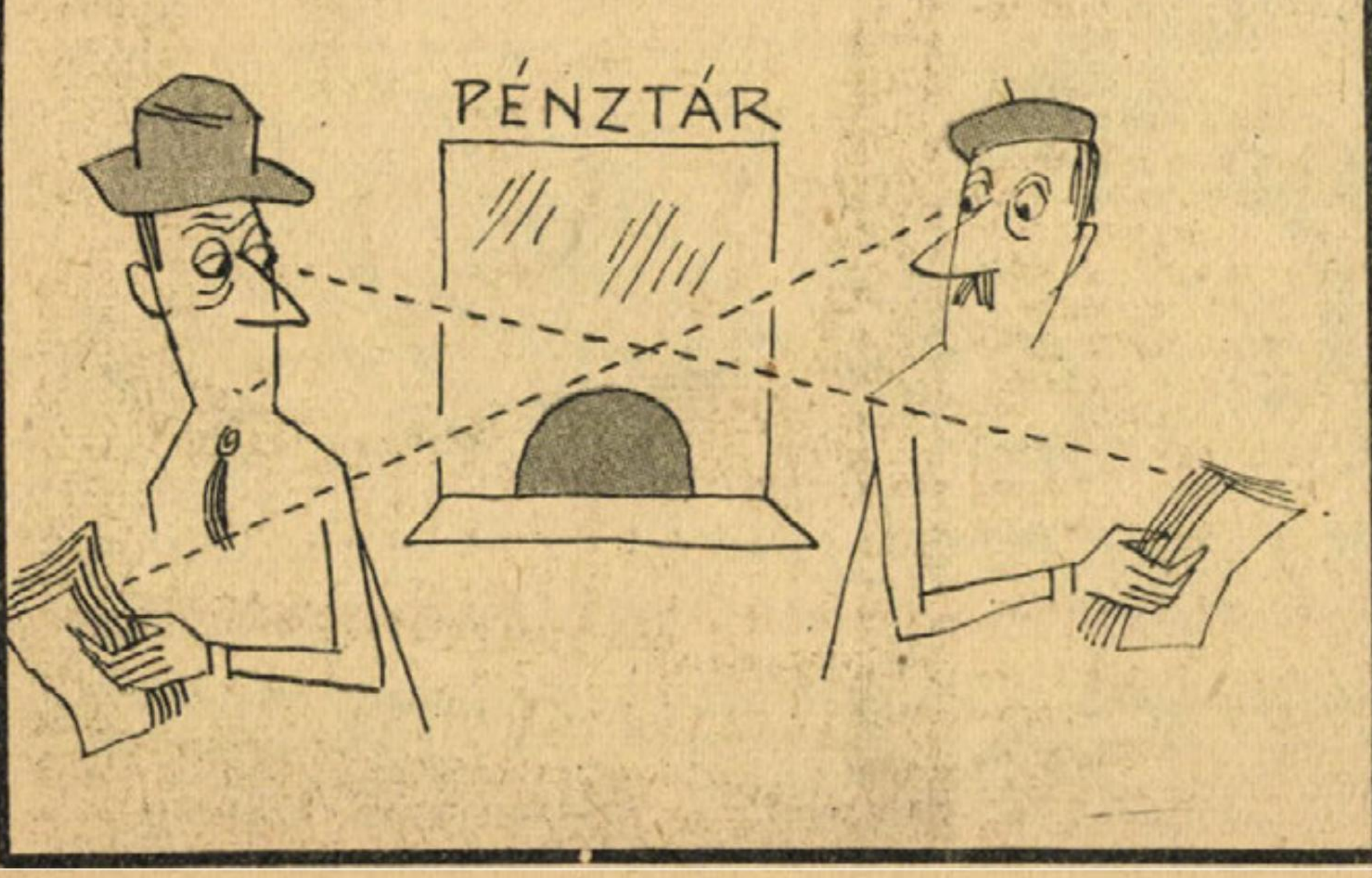
Valósággal színházi a
négyesen a levegő,
köpcös bácsi élvezi és
így kiált: „no, üsse kő,

leszállok, de mert mulattam
én e rövid út alatt,
fizetek! no, kalauzné,
adjon még egy vonalat!”

Bondy Endre

Szakmai érdeklődés

Kaján Tibor rajza

*Az ostoba ördög**

Egyszer egy fiatalasszony valami apró szívességet tett az ördögnek. Huncut menyecske volt, nem félt az ördögtől sem, s nem talált semmi kivetni valót abban, ha valaki segít valamiben az ördögnek. Elvégre ördögnek is kell lenni, mert különben nem lenne. Vallásos, ördöghívő asszony volt.

Az ördög így hálálkodott:

— Sohasem felejtem el jóságodat. Mondd, mit kívánsz? Bármit kívánsz, teljesítem.

Az asszony lázasan gondolkozott. Vajon mit kívánjon? Az ördög segíteni akart neki. Szegényke, gondolta, talán nem elég okos ahhoz, hogy hirtelen válaszoljon. Segítségre van szüksége. Nos, mi lehet a legfontosabb egy nő számára?

— Nem akarsz szép lenni? Kívánd azt, hogy szép légyél!

Ebben a pillanatban hatalmas pofon

csattant az ördög pofáján.

— Szemtelen! — kiáltotta haragosan az asszony. — Talán nem vagyok elég szép?!

*** Feleki László: „A sakál hálája” című most megjelent kötetéből. (Magvető).**

Öröm lóéknál

Szegő Gizi rajza

— Végre, magam alszom az istállóban! . . .

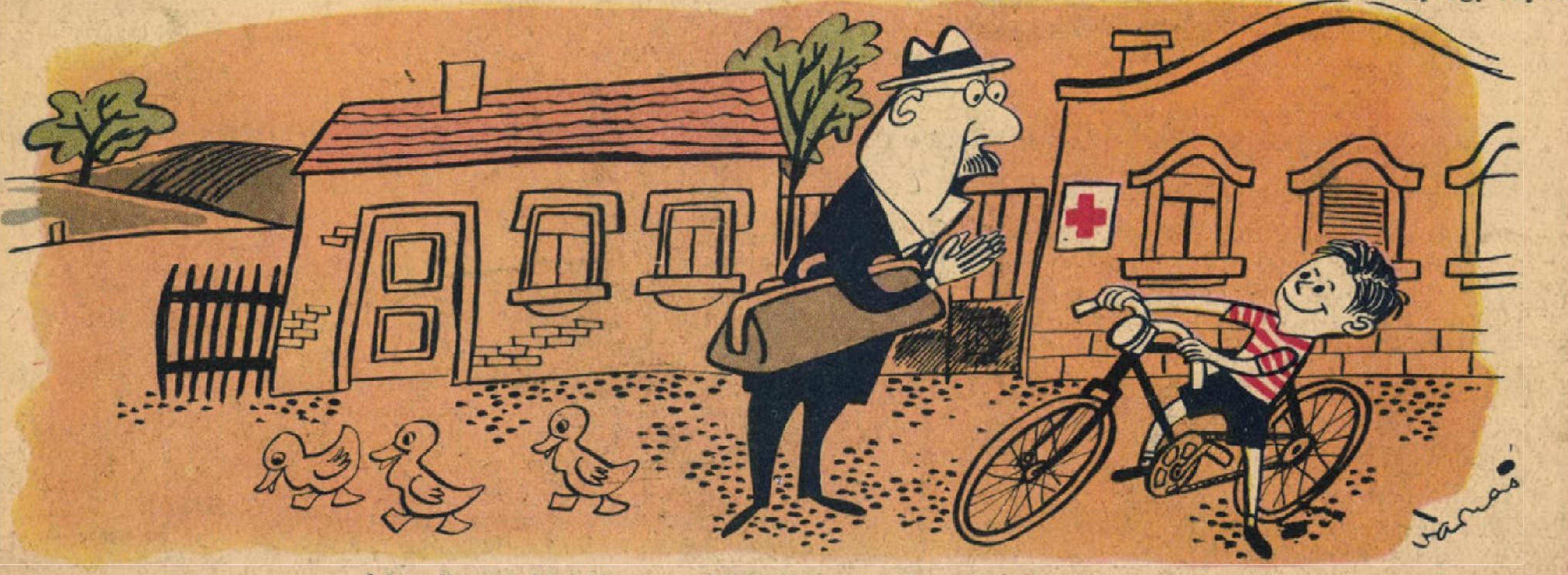
Leleplezzük

hogyan alkotta a tervezőnő a mai kalapdivatot.

Illusztráció az autó-kérdéshez

Várnai György rajza

— Édes fiam, add kölcsön a biciklidet . . . Súlyos beteghez hivtak . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.